

19. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

10. KVĚTNA 1998

Z obsahu:

**Druhý Kristův
příchod**

Jan Pavel II. při
generální audienci
22. dubna 1998
– strana 2 –

**Kdyby Kristus
nevstal z mrtvých**

Kardinál Josef
Ratzinger
– strana 4 –

**Apokalypsa
na přelomu tisíciletí**

Karel Komárek
– strana 5 –

**Samoorganizace
hmoty nebo
stvoření?**

Prof. dr. Wolfgang
Kuhn
– strana 6 –

**Benedikt Josef
Labre**

Lidový světec města
Říma...
– strana 7 –

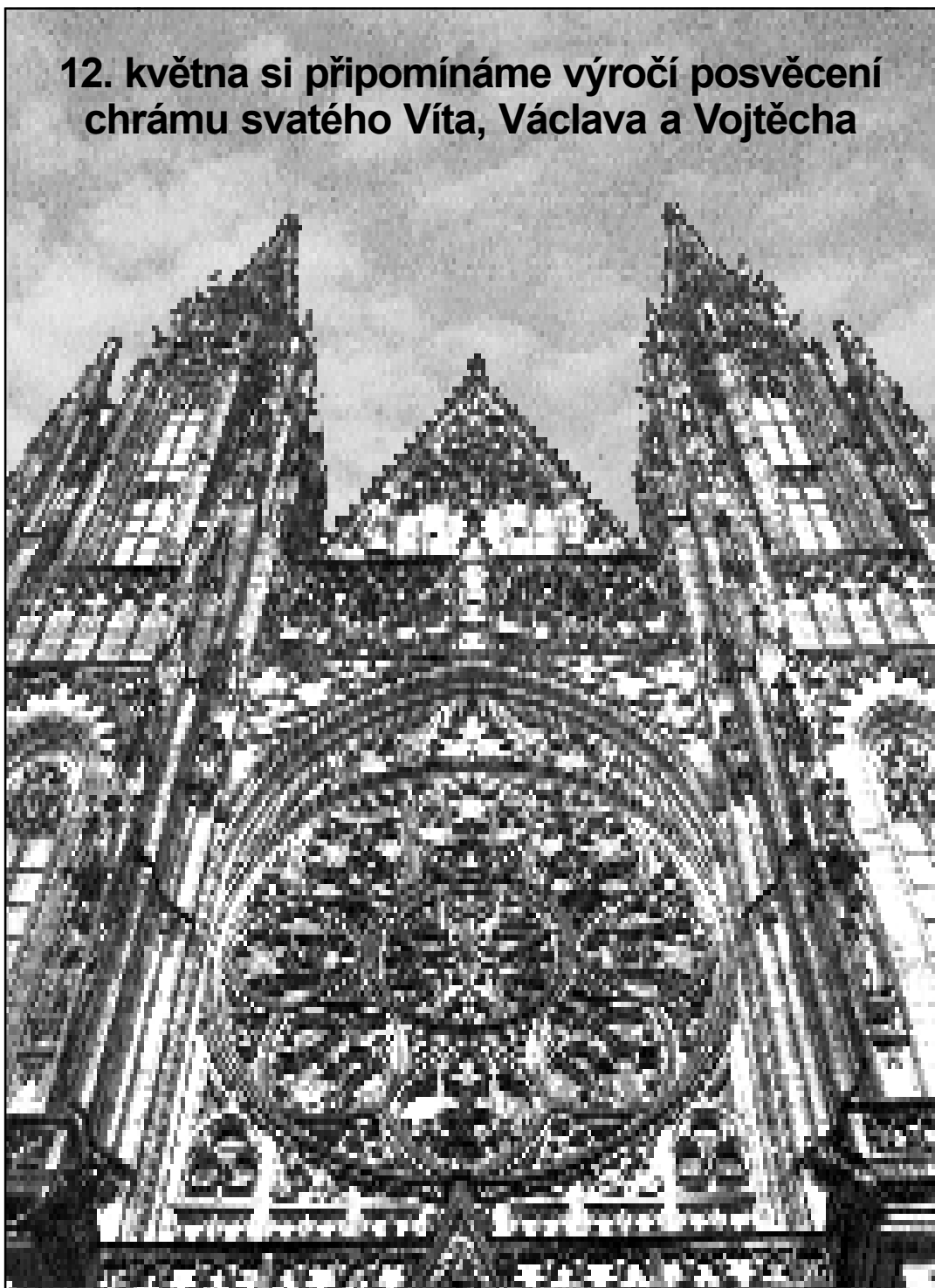
**Rozpoznání duchů
v Kristu**

Francois Pie
– strana 8 –

Utrpení a služba

Bílá kronika...
– strana 11 –

**12. května si připomínáme výročí posvěcení
chrámu svatého Víta, Václava a Vojtěcha**

Druhý Kristův příchod

Cesta k Velkému jubileu nám jednak připomíná první historický příchod Krista a jednak nás vyzývá, abychom se dívali také vstříc budoucnosti v očekávání jeho druhého příchodu na konci věků. Tato eschatologická perspektiva, která ukazuje základní napětí křesťanské existence vzhledem k poslední skutečnosti, je trvalou výzvou k naději a spolu s tím k angažovanosti v Církvi a ve světě.

Poslední věci se již uskutečňují

Nesmíme zapomínat, že eschaton, tedy závěrečná událost křesťansky chápáná, neznamená jenom pohled upřený k daleké budoucnosti, nýbrž také skutečnost, která již začala historickým příchodem Krista. Jeho utrpení, smrt a vzkříšení představují vrcholnou událost lidských dějin. Ty od té doby vstoupily do své poslední fáze tím, že prodělaly, tak říkajíc, kvalitativní skok. Pro čas se otvírá horizont nového vztahu k Bohu charakterizovaný velkou nabídkou spásy v Kristu.

Proto může Ježíš říci: *Amen, amen, pravím vám, přichází hodina, ano, už je tu, kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna, a ti, kteří uslyší, budou žít* (J 5,25). Vzkříšení mrtvých očekávané na konci časů dostává první a rozhodující zpřítomnění již nyní, ve vzkříšení duchovním, prvotním záměru díla spásy. To spočívá v novém životě, který uděluje zmrtvýchvstalý Kristus jako plod svého vykupitelského díla.

Je to tajemství *znovuzrození z vody a z Duchu* (srov. J 3,5), které hluboce poznamenává přítomnost i budoucnost celého lidstva, i když jeho účinnost se zatím projevuje pouze v těch, kteří plně přijímají Boží dar a vyzařují jej do světa.

Příchod ve slávě

Tento dvojí, současně přítomný i budoucí rozměr Kristova příchodu jasně vysvětluje z jeho slov. V eschatologické promluvě, která těsně předchází velikonočnímu dramatu, Ježíš předpovídá:

A tehdy uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velkou

mocí a slávou. Tehdy vyjde anděly a shromáždí své vyvolené od čtyř úhlů světa, od nejzazších konců země po nejzazší konec nebe (Mt 13,26n).

V apokalyptickém slovníku jsou *oblaka* znamením božství. Ukazují, že druhý příchod Syna člověka se uskuteční nikoliv ve slabosti těla, ale v Boží moci. Tato slova promluvy vybízejí k uvažování nad poslední budoucností, která uzavře dějiny. Nicméně v odpovědi, kterou dal veleknězi v průběhu procesu, Ježíš znovu opakuje eschatologické proctví a pronáší v je pojmech, které poukazují na bezprostředně se blížící událost.

Ale pravím vám: Od nyníšku uvidíte Syna člověka sedět po pravici Všemohoucího a přicházet s oblaky nebeskými (Mt 26,64).

Porovnáme-li tato slova se slovy předcházející promluvy, postřehneme dynamický smysl křesťanské eschatologie jakožto dějinného procesu, který již započal a nyní postupuje ke svému naplnění.

Apokalyptická symbolika

Na druhé straně víme, že apokalyptické obrazy eschatologické řeči vztahující se ke konci všech věcí je třeba tlumočit s ohledem na jejich výrazný symbolický smysl. Vyjadřují *nestálost světa a svrchovanou moc Krista*, do jehož rukou byl vložen osud lidstva. Dějiny krácejí k svému konečnému naplnění, ale Kristus nelymezil nějakou časovou lhůtu. **Pokusy předpovědět konec světa jsou proto klamné a vedou na scestí.** Kristus nás pouze ubezpečil, že konec nastane dříve, než jeho spásenosné dílo dosáhne hlásáním

evangelia všeobecného rozměru: *A toto evangelium o Božím království bude hlášáno po celém světě na svědectví všem národům. A teprve tehdy přijde konec* (Mt 24, 14).

Ježíš říká tato slova učedníkům, když chtěli znát termín konce světa. Byli by v pokušení myslet si, že tento termín je docela blízký. Ježíš jim dává pochopit, že se musí stát ještě mnoho událostí a pohrom, a ty budou pouze *začátkem bolesti* (Mk 13,8). Přes to všechno, jak říká Pavel, *celé tvorstvo sténá a spolu trpí*, když toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů (srov. Řím 8, 19-22).

Evangelizační dílo ve světě spolu přináší **hlubokou proměnu lidských bytostí vlivem**

působení Kristovy milosti. Pavel naznačil, že smyslem dějin v plánu Otce je *sjednotit v Kristu vše, co je na nebi, na zemi* (Ef 1, 10). Kristus je střed vesmíru, který přitahuje všechny k sobě, aby jim udělil v hojnosti milost a věčný život.

Ježíše Otec obdařil *mocí konat soud, protože je Syn člověka* (J 5,27). Jakkoliv soud zcela samozřejmě předpokládá možnost odsouzení, je nicméně svěřen tomu, který je *Synem člověka*, tedy osobě plně pochopení a solidarity s postavením člověka. **Kristus je božský Soudce s lidským srdcem,** Soudce, který si přeje darovat život. Jenom nekající zatvrzelost ve zlu mu může zabránit v tom, aby věnoval tento dar, pro který neváhal podstoupit smrt.

Bolletino Vaticano
Mezitimulky a zvýraznění
redakce Světla

ADORACE P. A. ŠURÁNKA V ŽELIVĚ

„Zrovna jsem rozjímal o tragice starozákonních lži proroků – této smutně proslulé třídy, stavící se proti skutečným, Bohem poslaným prorokům. Jak mohla vzniknout tato podivná společnost? Jak se mohla beztrestně dovolávat tebe? A jak dlouho? Kdo to pochopí? Co je tak hrozného jako toto bojování mezi proroky! Jaký zmatek v lidu! Jaké ponížení tvého jména! Jaká překážka víry u spravedlivých, jaká posila nevěry u vlažných a odpadlých!

Ti lidé prorokovali sebe, pro sebe. Hledali chléb a přízeň mocných, dali se koupit! Proti tobě. Mlčeli, kde měli povinnost mluvit, kárali, kde měli povinnost s úctou uznat tvou pravdu.

Micheáš je charakterizuje jako zlotřilý, podle zneužíváče tvého přesvatého jména. „Svádějí můj lid. Mají-li do čeho kousat, hlásají blaho.“ Lichotí. Nic se nestane. Nevěřte na trest Boží. Hospodin je dobrý, milosrdný, trpělivý – nedá ublížit svému národu a svému chrámu!

„Nedá-li jim však někdo do úst, hlásají proti němu svatou válku!“

Jak hrozně výstižná pravda! Dobře, oni budou potrestáni, ale co důsledky jejich činnosti? I prostý lid bude trpět! Ale zase nejde o utrpení tělesné a hmotné! Kolik to zhouby v duších! Kolik uspaných svědomí! Kolik svědomí pokřivených! Kolik zmatků i mezi poctivými!“

Z připravované knihy: P. A. Šuránek – Čtvrteční adorace

Nové nebe a nová země

Zamyšlení nad čteními dnešní neděle

**Podle toho všichni poznají,
že jste moji učedníci**

Utiš své srdce a vmaň se na čas ze všech pozemských starostí a závislostí, aby tě Duch svatý mohl uvést do vznešených tajemství, která se ti předkládají v dnešních čteních. Sv. Jan tě dnes chce přesvědčit, že to, o čem píše v dnešním úryvku z knihy Zjevení, není jen vidění vytoužené vzdálené budoucnosti, nýbrž také aktuální projekt Božího království, který má nastat už nyní i pro tebe a na jehož uskutečňování a plodech se máš neprodleně sám aktivně podílet. Nevěříš tomu? Odeber se tedy znovu do večeřadla. Jidáš už odešel a je tu jedno volné místo. To, co čeho budeš svědkem, je jasným znamením slíbeného *nového nebe*.

Co znamená *nové nebe*? Znamená to, že ti Bůh přišel ukázat svou zcela novou tvář. Ačkoliv všechno, co dělá, dělá z čisté lásky, tato láska jako by se zatím ztrácela v oslňující záři jeho moci a velebnosti. Zjevoval se až dosud v hořícím keři, ohnivém sloupu, ve víchru a hromu. Teprve nyní Bůh poklekl u nohou člověka, aby mu je umyl; dříve mu sesílal manu a koroptve, ale dosud nikdy nedal za pokrm své vlastní tělo; vyvedl vodu ze skály, ale nenapájel svou krví; stvořil svět a v něm všechno živé, ale teprve nyní vydá svůj vlastní život, aby lidé, kteří propadli smrti, *měli život a měli ho v hojnosti*. Mojžíš si před ním zul opánky a zastřel tvář. Nyní sedí Bůh se svými u jednoho stolu. Takové je tedy zcela nové nebe, zcela nový, dosud nepoznaný Bůh, který se nazývá *Emanuel – Bůh s tebou*. Už jen *krátký čas* a Ježíš svou smrtí a zmrtvýchvstáním potvrdí příchod **nové epochy**, ve které Bůh nebude ohromovat svou mocí, ale **přesvědčující láskou**, která si vynasla nové způsoby, jak *přebývat mezi lidmi*.

Ježíš chce zapojit tebe a všechny lidi dobré vůle do procesu přeměny světa na *novou zemi*. To je smysl jeho *nového přikázání*: *abyste se navzájem milovali, jako jsem já miloval vás*. Musí to být láska tak opravdová, aby se stala zcela zřetelným, nápadným a výmluvným znamením *nové země*.

Jak miluje Ježíš? Jeho láska není láska, jakou zná tento svět. Ježíšova láska nepřichází jako odpověď na projevenou pozornost, přízeň, na vyznanou lásku. Ježíšova láska je láska vstřícná, láska, která nastupuje jako první, jako výzva a ničím nepodmíněná nabídka, láska, která chce ještě vůbec nemilujícího svou vlastní obětí přivést a uschopnit k milo-

vání. Je to láska přímo marnotratná, která je ochotna rozesít třeba miliony zrněk v očekávání, že alespoň jedno jediné padne na úrodnou půdu a vzejde. Láska milující do krajnosti. Láska milující i tam, kde nemůže čekat žádnou odpověď, neboť je pro ni *blazeňší dávat než brát*⁽¹⁾.

Takové je *Boží přebývání s lidmi*. To, co od nás žádá, nejdříve sám uskutečnil: Copak nás nemiloval, i když jsme byli jeho nepřátelé, nečinil nám dobře, i když jsme jej nemilovali a uráželi jej? Kdyby on jako první si nezamiloval nás nemilující, co by s námi bylo? Jak by se mohl změnit náš osud? Jedině láska, která se zaměří na to, co je studené, tvrdé, nevděčné, nemilující, nepřátelské, může zahřát, změnit kámen v maso, zažehnout vyhaslý oheň, otevřít před lidmi *nové nebe*, ukázat překvapenému světu novou Boží tvář, napomáhat tak příchodu *nové země*.

Jako člověk sám o sobě nejsi schopen takto milovat. Ale můžeš se nabídnout, aby si z tebe Ježíš udělal viditelný nástroj, nositele své lásky. Právě ti, kteří se ti zdají nejméně láskyhodní, kteří tě nejen nepřitahují, ale dokonce tě odpuzují, ti nejvíce potřebují božský lék jeho lásky. Otevři své srdce právě tímto směrem. Žádná rána není krásná, příjemná, přitažlivá, a přece právě ona potřebuje něžnou ruku, která by ji ošetřila. To, co se ti na tvých bližních zdá ošklivé, co tě dosud vedlo k tomu, aby ses odvrátil a snad i zatvrdil, to je právě to, co čeká na obvaz lásky. Usmívej se na své nepřijemné bratry nejdříve aspoň uvnitř tak dlouho, až úsměv tvého srdce ti vstoupí do očí. Zdá se ti, že to nejde? Nejsi přece sám. Mysli na Ježíše. Jeho máš přinést pohmožděným srdcím. Dodej si odvahy. To, co se v tobě vzpouzí, je také rána, která potřebuje lék. Láska Lékaře, kterého neseš k bližnímu, uzdraví spolu s ním i tvoje srdce. Nevyhýbej se tomu, protože to bolí. *Do Božího království vejdem jen tehdy, když hodně vytrpíme*. Nejvíce bolí bolest, které se bráníš. Přijmi ji jako Pán a poznáš její odvrácenou tvář. Spolehni se, že Pán ti nakonec *setře každou slzu z tváře*.

Pomoz mi, Ježíši, ať *odložím, co je staré, a povstanu k novému životu*⁽²⁾. Ukaž mi, ke komu tě mám zanést, *abych pravdu, kterou jsem poznal, také naplňoval svým životem*⁽³⁾.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Sk 20,35;

⁽²⁾ srov. modlitba po sv. přijímání

⁽³⁾ srov. modlitba nad dary

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 14,21b–27

Pavel a Barnabáš se vrátili do Lystry, Ikónia a do Antiochie. Utvrzovali tam učedníky a povzbuzovali je, aby byli ve víře vytrvalí, protože do Božího království vejdem jen tehdy, když hodně vytrpíme.

V jednotlivých církevních obcích jim po modlitbě a postu ustanovili starší a poručili je Pánu, v kterého uvěřili. Potom prošli Pisídií do Pamfýlie a hlásali slovo Páně v Perge. Pak odešli do Atálie. Odtamtud odpluli lodí do Antiochie, kde byli kdysi doporučení milosti Boží k dílu, které teď ukončili.

Když tam přišli, svolali církevní obec a vypravovali, co všechno Bůh s nimi vykonal a jak otevřel bránu k víře pohanům.

2. čtení – Zj 21,1–5a

Já, Jan, spatřil jsem nová nebesa a novou zemi – dřívější nebesa a dřívější země zmizely, ani moře už není.

A uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha; bylo vystrojeno jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha.

A uslyšel jsem od trůnu mohutný hlas: „Hle – Boží stan mezi lidmi!

Bůh bude s nimi přebývat; oni budou jeho lidem a on – Bůh s nimi – bude jejich Bohem. On jim setře každou slzu z očí; nebude už smrti ani zármutku, nářku ani bolesti už nebude, protože starý svět pominul.“

A ten, který seděl na trůně, řekl: „Hle – všechno tvořím nové!“

Evangelium – Jan 13,31–33a.34–35

Když Jidáš odešel, Ježíš řekl:

„Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm.

Je-li Bůh v něm oslaven, oslaví Bůh i jeho v sobě, a hned ho oslaví.

Dítky, jen krátký čas jsem s vámi.

Nové přikázání vám dávám:

Milujte se navzájem; jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.“

Problematikou dialogu mezi islámem, judaismem a křesťanstvím v oblasti evropského Středozezemí se zabýval mezinárodní teologický kongres na Maltě ve dnech 14. – 18. dubna 1998. V perspektivě stále rostoucího vlivu islámu v této oblasti byly stanoveny hlavní zásady čestného dialogu: odmítnutí jak militantních forem džihadu, tak navívního irenismu, důsledné vzájemné respektování konfesní identity i konfesních rozdílů, prohloubení vzájemného poznání pomocí solidního teologického studia, vzájemná spolupráce v boji proti sekularismu. Z České republiky byl na tento kongres pozván prof. dr. Václav Wolf z KTF UK v Praze, který ve svém referátu nastínil možnosti pro vytvoření věroučné a filozofické platformy tohoto mezináboženského dialogu.

V. Wolf

Kdyby Kristus nevstal z mrtvých

Kardinál Josef Ratzinger

Velikonoční liturgie nám stále dává pocítit něco z té neodolatelné radosti, s jakou lidé století po století přijímali znovu velkou zvěst: Kristus vstal z mrtvých. Ve starých zápisech čteme, jak věřící v Rusku se o velikonoční noci při této zprávě objímali. Při strádání v postní době si odřekli kus života. Když pak půst skončil, byl to zřetelný výbuch radosti: život zvítězil a život je krásný. Tak pulzoval rytmus církevního roku zcela zřetelně v životě věřících.

I dnes slavíme Velikonoce, ale šedý závoj pochybností se svou neradostností se rozšířil namnoze i v srdci křesťanství; v samém středu společenství věřících se stal brzdou radosti. Jsou snad Velikonoce překonány, jsou slovem bez naděje?

Abychom rozpoznali skutečný zvuk Velikonoc, musíme se nyní ptát obráceně: Co by vlastně bylo, kdyby se Ježíšovo zmrtyvýchvstání opravdu nestalo? Bylo by jen o jednoho mrtvého více, což při tolika mrtvých v dějinách vůbec nic neznamená, nebo by šlo o hlubší záležitost?

Kdyby nebylo zmrtyvýchvstání, končil by Ježíšův příběh o Velkém pátku. Zetlel by a stal by se minulostí. To by však znamenalo, že Bůh nezasáhl do dějin, že buďto nebyl schopen, nebo nebyl ochoten dosáhnout k našemu světu, k našemu lidskému životu a umírání. A to by opět znamenalo, že láska je marný, nicotný, prázdný a zbytečný slib. Znamenalo by to, že nebude žádný soud a také žádná sprava-

vednost. Znamenalo by to, že se počítá jen s okamžikem a že prohnání, Istiví a lidé bez svědomí mají pravdu. Nebyl by žádný soud. To si přeje mnoho lidí, dokonce nejen zlých lidí, protože zaměnili soud s maličerným vyčítáním a přikládají větší váhu strachu než důvěrující lásce. Odtud je možno vysvětlit horečné úsilí vymazat velikonoční neděli z dějin, vrátit se zpět a zastavit dějiny na Velkém pátku. Ale to, co při takovém útěku vzniká, není vykoupení, nýbrž jen smutná radost těch, kteří pokládají Boží spravedlnost za nebezpečnou, a proto si přejí, aby neexistovala. Ale právě proto je zřejmé, co znamenají Velikonoce: Bůh zasáhl.

Z knihy Dogma und Verkündigung

SVATOVOJTĚŠSKÁ POUŤ DO HNĚZDNA A ELBLAGU V SOUSEDNÍM POLSKU

V neděli 26. dubna se v polském Hnězdně, místě prvního pohřbení sv. Vojtěcha, konal tradiční průvod s jeho ostatky ulicemi tohoto starobylého města. Několikatisícového církevního shromáždění v přítomnosti členů polského episkopátu se účastnili nejen věřící z Polska.

Mezi poutníky byl i královéhradecký biskup Karel Otčenášek. Po ukončení průvodu odjel biskup Karel do Elblagu, místa mučednické smrti Vojtěcha, svätce, který se před více jak tisíci lety narodil v Libici, městečku, které je na území diecéze Hradec Králové. Biskup Otčenášek byl hlavním celebrantem odpolední mše sväté s místním biskupem a zástupci kléru tamní diecéze a početného zástupu věřících.

V homilii nazval otec Karel sv. Vojtěcha »mužem věrnosti papežskému stolci, velkým ctitelem Matky Boží a neúnavným misio-nářem«. Tyto světcovy vlastnosti si potřebuje dnes osvojit každý, kdo chce být apoštolem Kristova evangelia v současném světě.

Živý růženec

Od pozdního středověku patří bratrstva a cechy k pevným součástem církevního a společenského života. Jejich poslání je jak světského, tak i duchovního charakteru. Duchovní zaměření se projevuje v modlitbě a podpoře dobrých záležitostí a církve. První mariánský cech, o kterém víme s určitostí, založil **Alanus de Rupe** před 530 lety v Douai a pravděpodobně také v Lille. Tento cech obdařil papež Sixtus IV. odpustky. 8. září 1475 založil dominikán **Jakub Sprenger** růžencové bratrstvo u dómu v Kolíně nad Rýnem. Bratrstvo bylo »dobrovolným duchovním sdružením věřících, které spojoval závazek pomodlit se týdně celý velký růženec za živé i zemřelé členy bratrstva«. Kolínské bratrstvo se rychle šířilo a zaznamenalo velký rozmach především v 17. a 18. století. Zajímavou variantou bylo »Bratrstvo věčného růžence a čestné strážce Panny Marie«, které založil r. 1653 v Bologni dominikán **Timoteus Ricci**. Bratrstvo mělo za cíl uctívat ustavičnou modlitbou Matku Boží a jejího Syna. Podobný cíl dala svému bratrstvu **Marie Pavlína Jaricotová** (1799-1862), která pro podporu misí za-

ložila v r. 1826 *Živý růženec*. Těmto sdružením se dostalo výslovné podpory od papeže Lva XIII., který o nich píše ve svých encyklikách.

Pavlína Jaricotová složila o Vánocích 1816 ve svých 17 letech slib panenství a založila mezi dělnicemi a ženami v domácnosti *Smírné dílo Božského Srdce Páně*. Spolu s tímto sdružením organizovala materiální i duchovní pomoc misím. R. 1820 založila *Sdružení na pomoc misím*, které se z Lyonu rozšířilo do celé Francie a záhy nabylo mezinárodního významu. Členové podporovali misijní práci svou modlitbou a týdenními finančními příspěvky. Pavlína propagovala zásadu: malé příspěvky, ale od mnoha lidí, malou denní modlitbu, ale od milionů. Touto malou modlitbou byl původně jeden Zdravas. R. 1826 pak založila *Sdružení živého růžence*, jehož členové se zavázali pomodlit se denně v určitou hodinu jeden desátek růžence. Dnes má toto sdružení na světě 3 miliony členů.

V současné době probíhá proces blahorečení Pavliny Jaricotové.

-/š-

Apokalypsa na přelomu tisíciletí

S blížícím se přelomem tisíciletí vzrůstá ve světě apokalyptická nálada. Zklamání nad tím, kam dospěl starý věk, se mísí s očekáváním toho, co přinese nastupující epocha. Církev se vyhrožuje, že její éra končí, a mnohé její vnitřní i vnější problémy ukazují, jako by to měla být pravda. Není jednoduché zachovat si naději a nepodléhat ani zbytečnému vzrušení z varovných událostí, ani netečnému optimismu, podle něhož se nic tak hrozného neděje.

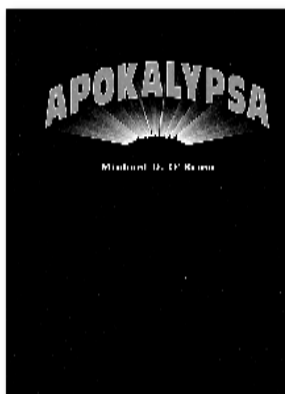
Na tyto podněty reaguje filozoficko-fantastický román „Apokalypsa“, jehož český překlad nyní vydává nakladatelství Triality v Ronově nad Doubravou. Jeho autor, kanadský katolický žurnalista Michael D. O'Brien, v něm nastiňuje jeden z možných způsobů, jak by se mohla splnit prorocství ze Zjevení sv. Jana v současné době. Rozvíjí fiktivní příběh židovského konvertity a karmelitánského kněze Eliáše, který je povolán samotným papežem, aby pronikl do centra odpůrců církve a zmařil plány Antikrista. Historickou úlohu Antikrista ovšem neplní žádný evidentní zločinec typu Hitlera nebo Stalina, nýbrž naopak ušlechtilé vypadající mírotvůrce, který se snaží o odstranění bída v rozvojových zemích a o duchovní sjednocení lidstva. Jeho úmysly jsou sympatické, ale bohaprázdny: proto jim překáží církve a její víra, že jediným spasitelem světa je a bude Ježíš Kristus...

Autora zajisté k této vizi vyprovokoval současný stav církve a z něho plynoucí otázka, jak by dnešní církev v předpokládané zkoušce obstála. Proto jsou tu líčeny také vnitrocírkevní problémy, s kterými se nyní setkáváme: opozice ka-

tolických teologů proti učitel-skému úřadu církve, zpochybňování pravd víry v katolických médiích, pěstování pohanských kultovních praktik v katolických řeholích, spojenectví vnitřních a vnějších nepřátel církve... Naopak jako opora církve je tu představen papež, který se mnoha svými rysy podobá Janu Pavlu II., dále jemu věrní kardinálové a kněží, kteří si ještě zachovali neporušenou víru a ducha modlitby, a samozřejmě také mocnosti nebeské, které – když je potřeba – se projevují i zázračným způsobem.

My křesťané této doby možná prožijeme přelom tisíciletí jinak, než se píše v této knize, a také skutečné bolesti a krize naší církve mohou dopadnout jinak, než si nyní představujeme. Ale náš přístup k tomu, co tu je i co teprve přijde, má být vždycky stejný v tom smyslu, v jakém je stejný Ježíš Kristus. Platí pro nás jak jeho „Mějte se na pozoru před lidmi“ (Mt 10,17), tak „Budte dobré mysli, já jsem přemohl svět“ (Jan 14,33). Takto vybaveni se budeme lépe orientovat v současném mnohohlasu vizí a předpovědí, abychom v něm nepřeslechli ono laskavé a tajemné: „Ano, přijdu brzy!“ (Zj 22,20)

Karel Komárek

Poselství Královny míru

Drahé děti!

Dnes vás zvou, abyste se modlitbou otevřely Bohu, jako se květ otvírá ranním paprskům slunce.

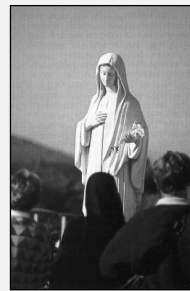
Dítky, nebojte se.

Já jsem s vámi a přimlouvám se u Boha za každého z vás, aby vaše srdce přijalo dar obrácení.

Jen tak, dítky, pochopíte důležitost milosti v těchto časech a Bůh se vám stane bližším.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.

Medjugorje 25. 4. 1998

„...Kristus vpravdě vstal z mrtvých...“

Toto Mariino poselství k nám přichází mezi Velikonoce a Letnicemi, v této krásné liturgické „sezóně“, kdy světlo a radost rostou, kdy Kristus stoupá do nebes, aby zazářil a dal nám své světlo, aby na nás nechal vyzařovat dary Ducha. On je „Vycházející slunce“, které nás přišlo navštívit. Zůstaneme v naší temnotě, ukryjeme se před světlem?

Sv. Panna přirovnává naše srdce ke květině, která se otvírá silou modlitby. Bez toho světla a tepla, kterým nás obdarovává naše jediné slunce, není možné rozvíjení, není možný růst. Chceme se podobat smutné chryzantémě, která se otvírá, až když jsou sluneční paprsky málo účinné, nebo naopak té hojnosti barev, která charakterizuje záhony květů na jaře? Svět potřebuje tu nádheru života a radosti.

„Jen tak pochopíte důležitost milosti v těchto časech.“ Vskutku, my žijeme v době, která se podobá dnům deště a mrzutosti, v době všech druhů smutku. Milost je nutná, nezbytná pro svět, a my ji máme přijímat v modlitbě.

Existuje solidarita ve zlu, to víme až moc dobře, konstatujeme to každý den; existuje přitažlivost a řetězovitě rozvíjení zla. To však platí i o dobru, o milosti: ta je nakažlivá i viditelně a hlavně neviditelně. Ten, kdo se modlí, to dobře ví,

vždyť se podílí na Božích láskyplných záměrech pro lidi. Ten, kdo se modlí, ví, že se modlí, že miluje, že se klaní za ty, kdo nevědí nebo nechtějí, on ví, že mění svět. Jaká ofenzíva modliteb byla uvedena do pohybu, aby nepropukla nová válka v Perském zálivu! A zázrak se stal, ale nepovolujeme. Ten, kdo se modlí, se podobá Mojžíšovi s rozpjatými pažemi během bitvy: jakmile ochabovaly, Izraelité prohrávali; a jakmile je znovu pozvedal, měli převahu nad nepřitelem.

Bůh potřebuje naše modlitby, aby rozléval své milosti.

Bratr Efraim
k poselství Královny míru,
z 25. 4. 1998

Samoorganizace hmoty nebo stvoření?

Prof. dr. Wolfgang Kuhn

Před více než sto lety napsal známý švýcarský botanik Karel v. Naegeli: „Popřít prvoplození znamená hlásat zázrak!« Jinými slovy: Kdo nevěří tomu, že jednoduché živé bytosti sestávající z jedné jediné buňky, jako např. bakterie, améby, nevznikají samy od sebe zcela náhodně z neživé hmoty, musí věřit v zázrak Božího stvoření. Třetí možnost není. Je tedy buďto celá takřka nevyčerpatelná plnost smysluplných řádů, které nás všude v živém světě obklopují, výsledkem zcela bezduché náhody bez jakéhokoliv smyslu, cíle a plánu, nebo pocházejí od smysluplné, cílevědomé a plánovitě vůle duchaplného Tvůrce. Jelikož materialističtí biologové tento zázrak vehementně odmítají, nezbyvá jim než přijmout opravdu obtížnou víru v domnělou všemohoucnost náhody a přírodních zákonů. Ale poslední rozhodující otázku, odkud pocházejí tyto zákony, které jsou navíc zákony nikoliv materiální povahy, nýbrž povahy duchovní, jak znovu a znovu zdůrazňuje fyzik Max Tärkauf, tu si materialisté prozíravě raději ani ne-

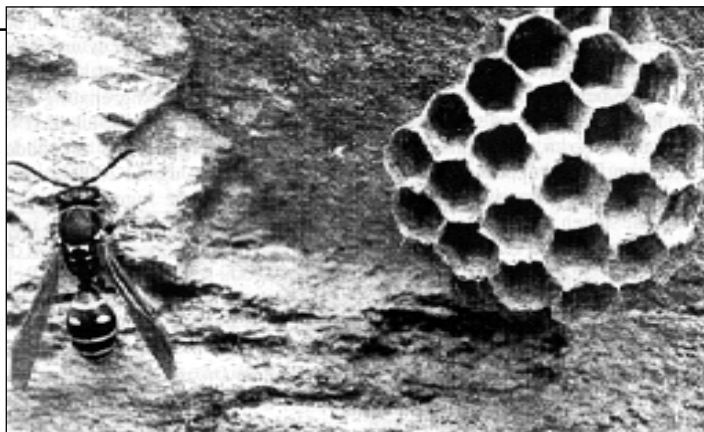
kladou. Je zcela pochopitelné, když Fr. Mauriac, nositel Nobelovy ceny za literaturu, po přečtení pověstné knihy »Náhoda a nutnost« svého krajana Monoda, který v ní tvrdí, že tvůrcem všeho živého je jediné slepá náhoda, povzdechne: »To, co ten profesor tvrdí, vyžaduje mnohem více zbožné víry, než všechno to, v co my ubozí křesťané věříme.«

Skutečně materialistům a ateistům nezbyvá nic jiného než tato »zbožná víra« v triumf nesmyslnosti a čiré náhody!

Ale s tou se dnes příliš daleko nedostaneme. Již zcela primitivní jednobuněčný živočich (naše tělo se skládá z cca 60 bilionů buněk!) se musí vysmát údajné tvořivé a samoorganizující schopnosti matérie svou vlastní zcela netušenou dokonalostí.

Radiolarie, jednobuněční živočichové pohybující se v mořské vodě, vytvářejí obdivuhodně komplikované mřížkové struktury z oxidu křemičitého, který je známý v čisté krystalické podobě. Dokonce i ateistický zoolog Ernst Haeckel († 1919) neopomněl nazvat je »uměleckou formou přírody«. Zůstává ale záhadou, jak to tito prvoci dokáží ze stopového oxidu křemičitého SiO_2 jakožto z nerozpustného krystalu znovu vymodelovat tak obdivuhodně uspořádané dokonale proporční a symetrické tvary. Dokonce i dnes, když už známe jejich jedinečnou dovednost, bere nám tato věc doslova dech.

Abychom si to trochu přiblížili, představme si, že by geniální francouzský inženýr Eiffel, který je autorem známé pařížské věže pro světovou výstavu z r. 1889, místo nárysu souboru ocelových dílců o celkové výsledné váze 7500 tun připev-

Mrtvá hmota není schopna vlastní sebeorganizací vytvořit nějakou funkční, účelovou, životu sloužící formu. Pokud se tak děje, pak je to díky dědičným informacím živých bytostí. Vosa Polistes z rozkousaného dřeva připravuje papír, který formuje do šestibokých hranolů pro své larvy. Papír sám by se takto nikdy neorganizoval.

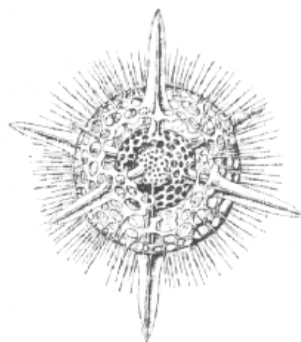
nil k sobě tisíce gumových balónek se zpevňující vazbou tak důmyslně, aby po nafouknutí vytvořily dutiny tak přesné a tak uspořádané, že by bylo možno do nich nalít betonovou směs a po jejím ztuhnutí by se vzduch vypustil a získali bychom věž, která je místo z oceli jen z betonu.

Naplánovat »negativní« gumový model o takové přesnosti je zcela nemyslitelné, a to už

silikátem a ten se chemicky promění na nerozpustný oxid křemičitý, vznikne dokonalá umělecká mřížková struktura.

Když SiO_2 vykrytalizuje, vzniknou známé horninové krystaly: šestiboké hranoly korunované šestibokými pyramidami. Tato krystalická forma je výsledkem chemické povahy a fyzikálních vlastností jejich stavebních kamenů z molekul kyseliny křemičité. Vznikají tedy ve skutečnosti jako výsledek samoorganizace své zvláštní hmoty. Ale také nic víc. Nikdy nevedly tyto chemicko-fyzikální vlastnosti k organizaci účelných funkčních forem, které by představovaly předpoklad pro ochrannou a pohybovou funkci ve vodě žijící radiolarie a jejího skeletu. To, že stavba tohoto jedinečného specifického skeletu se dědí z generace na generaci zcela bez jakéhokoliv změny, je jasným důkazem: výstavba a forma této křemíkové mřížky je výsledkem jasně definované »informace«, naprosto detailního návodu, který obsahuje kompletní plán.

Tato »informace« musí přistoupit k chemicko-fyzikálním přírodním zákonům hmoty, aby tuto materii informovala, dala a vnutila jí účelovou formu živého organismu. Představuje tedy třetí, samostatnou veličinu vedle hmoty a energie a není možno ji odvodit ani z jedné,

Tak komplikovaná a přísně uspořádaná je mřížka z oxidu křemičitého, který si vytváří každá jednobuněčná radiolarie ve formě paprskovitých výrůstků.

vůbec nemluvíme o praktickém zhotovení. Jenže právě každá radiolarie řeší přesně tento problém s neobyčejnou lehkostí. Uspořádá pěnu ze svého tělesného bílku takovým způsobem, že když se naplní rozpuštěným

Tak vypadá krystal oxidu křemičitého

Benedikt Josef Labre

Benedikt Josef Labre, jeden z nejpodivuhodnějších světců, se narodil 26. března 1748 v Amettes ve Francii. Již jako dítě byl zcela jiný než ostatní. Nebyli z něho chytří ani rodiče, ani učitelé. Když v dospívání ukázal jednoznačný sklon ke kostelu a zbožným úkonům, shodli se rodiče, že se má stát knězem.

Ale Benedikt neměl smysl pro studium. Všechny pokusy zapojit jej do učení vyzněly naprázdno. Tak pro něho zůstala cesta ke kněžství uzavřena. S radostí však přijal doporučení, aby vstoupil do kláštera. Ale i tyto pokusy nakonec žalostně selhaly. Byl zamítnut v několika kartuziánských klášterech, podobně i u cisterciáků. U trapistů dokonce již přijal řeholní roucho a jméno Urban a byl přijat do komunity jako fráter, ale když se u něho objevily nevysvětlitelné duchovní úzkosti, dohnaly jej k útěku z tohoto společenství.

Ale všechny tyto příhody přivedly Josefa Labreho na cestu, kterou chápal jako vyznačenou Bohem. V r. 1770 vyšel tento mladý muž jako poutník a žebrák z Amettes a prošel mnoho evropských zemí. Během svého třináctiletého putování navštívil všechna význam-

ani z druhé z nich. Informaci známe pouze podle jejího duchovního původu.

Již bezjaderná bakterie potřebuje asi jeden tisíc různých enzymů, tedy biokatalyzátorů s velmi komplikovanou chemickou výstavbou, aby mohla udržet v chodu své životní funkce. Jedná se souhrnně o stovky chemických reakcí, které musí navzájem přesně korespondovat a probíhat přesně současně. K tomu je nezbytné nepředstavitelné množství dědičných informací, které tyto enzymy syntetizují a koordinují jejich reakce.

Byl to kupodivu známý ateistický biolog našich dnů, který upřímně doznal: „Mikrosko-

ná poutní místa. Během své pouti takřka nemluvil. Když mu lidé v dobrém úmyslu chtěli pomoci a ustavičně mu nabízel oděv nebo přístřeší, odmítal se slovy: »Bůh mě chce mít na této cestě.«

Každý rok navštěvoval Loreto. Znovu a znovu byl obdarován viděními. Byl skutečným mystikem a měl dar prorocství.

Nedbal na pohrdání, kterým jej častovali, a žil svým životem sebezapření a úplné chudoby. Učinil poutnictví svým životním povoláním. Vyčerpán a zmořen zemřel 16. dubna 1783 nedaleko kostela Santa Maria dei Monti na ulici Via dei Serpenti v Římě. Jeho tělo bylo pochováno v tomto chrámě. Zřídka kdy se sejde v Římě tolik věřících na pohřbu Božího sluhu, jako se sešlo v případě tohoto chudičského žebráka z Francie. Na jeho hrobě se již v prvním týdnu po pohřbu

picky maličké jádro jednobuněčné améby, tedy nejprimitivnějšího známého živočicha, obsahuje již tolik informací, kolik je jich v jednom tisíci svazků slavného lexikonu *Encyklopaedia Britannica!* Víme již dnes, že život není jen fyzika a chemie, nýbrž především informace, která si posluhuje fyzikálními a chemickými zákony, jako to dělá člověk, když sestruje a užívá nějaký stroj. Na počátku nebyl vodík, jak to tvrdila jedna frivolně rouhavá kniha, tedy hmota, která se sama organizuje. Nikoliv. Na počátku byla **informace, Duch, Slovo.**

Podle „Der Fels“

událo více než 100 zázračných uzdravení. Papež Lev XIII. jej zařadil v r. 1881 mezi světce.

Sv. Benedikt Josef Labre je uctíván jako lidový světec města Říma. Je uctíván také ve Francii a ve františkánském řádu.

Ze Závěti sv. Benedikta Labreho:

Abychom mohli Boha milovat tak, jak se náleží, musíme mít tři srdce v jednom.

První srdce musí planout stále pro Boha a pohánět nás k tomu, abychom na něho ustavičně mysleli, ustavičně s ním rozmlouvali, ustavičně pro něho pracovali a přijímali trpělivě po celý život utrpení, které nám sesílá.

Druhé srdce musí nás vést k dobrotě k bližním, abychom je podporovali svými almužnami v jejich potřebách, abychom uspokojovali jejich duchovní potřeby poučením, dobrou radou, příkladem a modlitbou. Toto srdce se musí také soucitně smilovávat nad hříšníky a zvláště prosit Pána za nepřátele, aby je osvítil a aby je přivedl k pravému pokání. Toto srdce musí být naplněno zbožným soucitem s dušemi, které trpí v očistci, aby je Ježíš a Maria brzy přivedli do místa věčného klidu.

Třetí srdce musí být obráceno proti sobě samému, abychom měli odpor ke každé smyslnosti, abychom překonávali svou sebelásku a přemáhali svou vlastní vůli a své tělo postem a zdrženlivostí a ovládali všechny sklony své zkažené přirozenosti. Neboť čím více budete křžovat svou vlastní tělesnost, tím větší bude vaše odměna v onom životě.

Podle knihy W. Schamoni:
Divy a skutečnost,
Christiana Verlag,
Stein am Rhein

VELIKONOČNÍ JÁSOT PŘÍRODY

Chválím tě, ty modré nebe, s tvými nekonečnými dálkami, po kterém tak směle plují mraky, jsi pro mne obrazem věčnosti!

Chválím vás, vy zářící a třepotavé hvězdy noční oblohy, vy nespočetní mlčenliví poutníci po bezpečných drahách, obdivuhodné světy Božího tvořivého génia, jste pro mne obrazem nevyčerpatelného bohatství!

Chválím tě, ty dobrý měsíci s tvou chladnou bledou tváří, ty nepříteli zlodějů a pokrytců, jsi pro mne obrazem bdělosti!

Chválím tě, slunce, králi a vládce, ty plodonosný kouzelníku, umělcě, odraze Věčného. Jsi obrazem vlády a přehojného života, který nám On uděluje!

Chválím vás, vy královské hory, s vašimi vrcholky a štíty, které vzdorují vichrům, s vaším bílým pláštěm věčného sněhu, jste pro mne obrazem panenské neporušenosti!

Chválím vás, vy broučci v lese i v háji, na stromech i v křovinách, ve vzduchu i na zemi, vy se strachem hledající, věčně hladoví a pilně zaměstnaní, jste pro mne obrazem pilnosti, obrazem touhy po nasycení!

Anette di Rocca

Rozpoznání duchů v Kristu

Francois Pie

Odvěký nepřítel lidského rodu mění svůj hlas a svou řeč podle požadavků doby a podle vývoje idejí. Tyto změny se řídí během událostí a střídáním výhody v průběhu bitev. To byl důvod, proč po tvrdém a rozhodném odsouzení arianismu následovaly prohnané a pokrytecké ústupky semi-ariánů. Podobně udělal nestydatý pelagiánský naturalismus místo umírněným a jakoby oprávněným požadavkům na první pohled takřka spořádaného semi-pelagianismu. —

Věhlas sv. Atanáše, sv. Hilaria a mnoha dalších se zakládá právě na tom, že ihned rozpoznali, kde se tento podvod skrývá, že dokázali vymést tento blud z koutů a prohlédnout si jej na světle. —

Nikoli, pánové, to by nebylo možné, ukolébávat se ve falešné jistotě a nebytí při tom zrádce. Nemůžeme přece říkat »Spása« tam, kde žádná spása není« (Ez 13,10), aniž bychom při tom odvolávali klatby, které byly vysloveny proti falešným prorokům. Nemůžeme oslavovat vítězství, když nás stav věcí, o které jde, volá k boji. Veliké spiknutí proti našemu Pánu Ježíši Kristu a proti jeho nadpřirozenému zjevenímu náboženství, proti jeho Církvi a kněžskému stavu pokračuje bez přerušení dále. Ještě delší mlčení ze strany pastýřů by v myslích lidu ospravedlnilo ty nevěrné učence, »kteří vydávají tmu za světlo a světlo za tmu« (Iz 5,20). Jejich sofistika už zavedla na scesti mnoho nejistých a hledajících duší, právě těch, jejichž pláštík se točí tam, kam vane vítr. Sv. Hilarius by řekl: »Je čas promluvit, protože čas mlčení již pominul.« (*Tempus est loquendi, quia praeteriit tempus tacendi.*) —

Uprostřed nás, v našich městech a obcích žije nikoliv bezvýznamný počet mužů, kteří jsou hrdí na to, že patří k té nejmírumilovnější straně – ale to je právě ta hrozná chyba, protože oni nabízejí tomu neštěstí, které je omotává, každý den nové síly. Bylo by třeba se poučit z krutých dějin: ale kdo

dnes ještě pomyslí na poučení z historie? —

Neustávejme proto v obžalobě těch, kteří si přisvojili práva Církve a podkopávají ji, protože my v tom musíme vidět současně velký zločin proti Bohu a velké neštěstí pro národy. Jistě to není přehnané tvrzení, že i v nejtemnějších dnech římského císařství požívaly křesťanské obce mezi pronásledováními více svobody ve svém veřejném vystupování a při správě svých hmotných statků, než to připouští většina současných vlád. —

My přiznáváme rozumu všechno, co mu přisuzuje Církve. My mu přiznáváme ve velké míře a bez podvodných protikladů všechno to, co mu bez rozpaků přiznává Církve. Ale prohlašujeme, že sebelepší používání rozumu a nejlepší praxe čisté přirozené morálky a ctností nemůže sama vést ke spáse. Nechceme se zabývat nepřekonatelnou nevědomostí. Ale člověk podle světských měřítek »pocitivý«, který vědomě nedbá na učení a praxi zjeveného náboženství, nejenže nemůže dosáhnout nebeských radostí, ale nevyhne se utrpení pekla. To je katolické dogma.

Když už se dnešní filozofové »sníží« až k tomu, že připustí existenci víry, pak tvrdí, že rozum a víra jsou dvě souběžné cesty a člověk si může svobodně vybrat, protože jak »katolická«, tak »křesťanská« cesta vede ke stejnému cíli lidského osudu. To pak tvoří základ aliance mezi křesťanstvím a filozofií, kterou si vysnili. To má být podle nich základem

dohody, ke které by nás chtěli přimět a kterou tzv. »moudří« prý už podepsali.

Především si musíme být vědomi, že dnešní filozof navzdory své slovní vychytralosti je přesně stejný jako ten, kterého náš předchůdce v biskupském úřadě, naši otcové a vzory tak energicky a vytrvale potírali. Je to stejný filozof, jako ten, kterého Svatý stolec odsoudil, tentýž, kdo uvedl v život v našich školách, dnes bohužel nemocných, panteismus, naturalismus a eklekticismus.

Filozof dnešní doby je tentýž, uráží Nejvyšší bytost, když smísil Boží bytost s vlastními z ničeho a z vlastní svévole vytaženými výmysly. Je tentýž, když věnuje našemu Pánu Ježíši Kristu tak málo pozornosti a úcty, tentýž, kdo rozum individua pozvedl až k důstojnosti »vtěleného slova« a neušetřil při svém hloubání žádnou z pravd křesťanských dogmat.

Neboť, pánové, základní principy křesťanství jsou tyto: počáteční povznesení člověka k nadpřirozenému určení; pak jeho pád a vznik dědičné viny, kterou jsme sami způsobili; nezbytnost obnovení a posvěcení; vtělení Božího Syna a naše vykoupení skrze jeho smrt; víra v řadu Bohem daných cest, které mají zprostředkovat člověku ovoce učení a krvavé oběti Ježíše Krista; existence společenství, které tyto poklady opatruje a chrání; nutnost přináležet k tomu společenství, abychom mohli dosáhnout spásy. Popření těchto velkých pravd, především pravdy o vtělení Ježíše Krista, která patří

k základním tajemstvím celé víry, se rovná popření celého křesťanství. —

Je to onen dotěrný naturalismus, který se zahaluje podle dávno známé a průhledné taktiky za pojmy jako mysticismus, nadšení a spontaneita.

V čem spočívá v protikladu k němu pro křesťana akt víry? Není to snad úkon, ve kterém se přikláníme např. k tajemství Nejsvětější Trojice na základě zjevení, které nám daroval sám Bůh, a zcela určitě nikoliv proto, že nám to předkládá náš rozum, naše vědění a naše rozvažování? —

Hleďte, pánové, tady je celé křesťanství postaveno na hlavu. Ani zjevení, ani zázraky, ani vtělení, ani úkony víry, naděje a lásky, ani svátosti, zvláště svátost Eucharistie, ani přikázání, ani evangelijní rady, ani příklad svatých proti jejich tvrzení neobstojí... Ježíš Kristus je odsunut.

Namítnete mi, že jméno Ježíše Krista se v těchto filosofických dílech objevuje přinejmenším nepřímě. Je tu řeč o křesťanství, o sladkém kříži, o bláznovství kříže. To souhlasí, ale já vám chci říct, jak sv. Hilarius popisuje jednu fázi tehdejšího arianismu: »Dnešní strategie spočívá v tom, zahalit se do podvodného závoje biblické pravověrnosti, aby se vzbudil dojem, že se tu hlásá Kristus, zatímco se ve skutečnosti popírá... Oni uvedli nového Krista, aby mohli za jeho zády schovat antikrista. Protože Kristu, kterého si utvořili, odpírají božství; stačí jim, že jako tvor přesahuje jiné tvory... Tímto způsobem se jim podařilo zaplést naivní lidi do osidel, takže jim věří, že jejich slova obsahují víru, kterou zatím vyznávají, a nerozpoznávají v těchto spisech *scripturam stylo antichristi compositam* – spisy sepsané ve stylu antikrista.

Totéž se děje i dnes. Křesťanské náboženství se, pravda, vyzvedá jako nejdokonalejší

a nejsvětější ze všech náboženství. Ale běda, kdyby někdo hlásal, že je to jediné pravé náboženství. Naopak. Holedbají se tím, že uvedli toto náboženství do souladu s velkými náboženstvími a filozofiemi světa. Ale křesťanské náboženství, které přece odsuzuje všechny odchýlné sekty a prohlašuje se za božské, upadá samo do bludu, jestliže jiná náboženství mohou vznést alespoň částečný nárok na dokonalost a svatost. —

Nikoliv. Kristus těchto filozofů není Pán Ježíš, kterému se klaním. Je to filozofický Kristus, produkt lidského ducha a intelektu. Kristus, kterého mi zjevuje moje víra, byl počat z Ducha svatého v Panně Marii. Kristus filozofů povstal zdola, z útroby lidské přirozenosti. Můj Ježíš sestoupil z nebe a pochází od samotného nebeského Otce. Váš Kristus je stejné podstaty s člověkem, můj je stejné podstaty s Otcem. Vy uctíváte svůj vlastní rozum, neboť se klaníte abstraktnímu slovu, které jste si vytvořili. Já svůj rozum pokořuji před rozumem Božím, když se klaním vtělenému Slovu, které mi bylo zjeveno. Co chcete vykládat o pochopení a sblížení, když mezi námi leží propast? Vy lehkomyšlní proroci, jak si dovolujete tvrdit, že až na několik formalit stojíme před usmířením? Formalit! Velký Bože! Jako by mezi námi a vámi, mezi Církví a tím, co si nazýváte lidstvem, mezi obránci víry a veleknězi rozumu nestál zásadní spor o božství Ježíše Krista a jeho učení! Dovolují si spolu se sv. Hilariem připojit: »Záležitost, která nás nutí, abychom promluvili, není o nic menší než záležitost samého Ježíše Krista« (*Nunc autem non alia nobis causa ad dicendum quam Christus est.*) Mimo všechny zákony, jimž je lidstvo podrobena, mimo všechnu dokonalost, které je schopna vaše lidská přirozenost, věříme, že

Boží Slovo, Bůh z Boha, Světlo ze Světla, stejné podstaty s Otcem, jen z vlastní lásky, z vlastní nezměrné a nevyčerpatelné lásky, *propter niniam caritatem suam*, skrze zázrak, který patří zcela a beze zbytku do nadpřirozeného řádu, sestoupil z nebe, přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem, aby všechny lidi, své bratry, učinil adoptivními dětmi Boha a dědici nebe. Věříme v teologické dogma, že »Slovo sestoupilo a přijalo tělo, a proto máme jistotu, že máme Božího Ducha a jsme Božími dětmi«. *Omnis spiritus qui confitetur Jesum Christum in carnem venisse, ex Deo est*, píše sv. Jan, »každý duch, který vyznává, že Ježíš Kristus přišel v těle, je z Boha.« Ale Ježíšův milovaný učedník pokračuje: »Každý duch, který Ježíše nevyznává, není z Boha.« (*Et omnis spiritus, qui solvit Jesum, ex Deo non est.*) Na světě vystoupilo mnoho svůdců, kteří neuznávají, že Ježíš přišel v těle. (*Multi seductores exierunt in mundum, qui non confitentur Jesum Christum venisse in carnem.*) Bourají nadpřirozený pojem vtělení. Tvrdí, že vtělené Slovo je nejvyšší rozum, kterým je obdařen každý člověk, který přichází na tento svět. Nevidí, že lidská přirozenost byla právě v Kristu a skrze Krista obdařena božským poznáním. Pro ně je Kristus velkým člověkem, který přivedl lidstvo k důležitému kroku, že je součástí pokroku na stále pokračující cestě, která je údělem lidstva. Je pro ně mužem, který ve formě náboženství ztělesňuje a shrnuje nejlepší tradice duchovní filozofie, která tu byla již před ním a která se stále ještě musí zdokonalovat. Tak si pyšný rozum přivlastňuje neproniknutelné tajemství milosti jako svůj vlastní triumf. Tak redukuje falešná moudrost nesmírné mistrovské dílo Boží všemohoucnosti a lásky do lidských měřítek. Sv. Jan píše: »Každý, kdo nezůstává v Kris-

Ó jak je svaté, jak je milé, příjemné, pokorné, pokojné, sladké, laskavé a nadevše žádoucí mít takového bratra, který dal svůj život za ovce a modlil se za nás k Otci: „Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal. Otče, všichni, které jsi mi dal ve světě, byli tvoji, a mně jsi je dal. A slova, která jsi mi dal, dal jsem jim, a oni je přijali, a vpravdě poznali, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že ty jsi mě poslal. Za ně prosím, ne za svět. Požehnej je a posvět'. Sám sebe za ně posvěcuj, aby i oni byli posvěceni v jednotu, jakou my jsme. Otče, chci, aby i oni byli se mnou tam, kde jsem já, ať hledí na mou slávu ve tvém království“ (Jan 17,6–24).

Sv. František z Assisi, List všem věrným křesťanům, 9

tově učení, je svůdce, antikrist, a nemá v sobě Boha. Kdo zůstává v jeho učení, ten má Otce a Syna. Přijde-li k vám někdo a nepřináší toto učení, nepřijímejte ho do domu a ani ho nepozdravujte. Kdo se s ním totiž zdraví, má účast na jeho špatném jednání« (2 J 10).

To je, pánové, přísné pravidlo od apoštola lásky, které platí pokaždé, jestliže někdo zpochybňuje největší úcty hodnou osobu Ježíše Krista. Následujeme upozornění nejľaskavějšího apoštola. Proč by nás měl zneklidňovat hněv těch, kteří by chtěli mít užitek z našeho mlčení? Co je nám do zmatených křiků několika všeho schopných mužů, kteří dělají ze sebe soudce toho, co neznají? Proč by nás mělo zneklidňovat brucení několika duchů, kteří by chtěli mír za každou cenu, kteří se nehodlají vzdát svých iluzí a nemají to rádi, když někdo probudí spícího psa? Pokoj je možný jedině v pravdě. »Kdo je lhář, ne-li ten, kdo popírá, že Ježíš Kristus je Pán?« Kdo je slepý, ne-li ten, kdo čte spisy dnešní doby a nevidí, že je v nich Kristus stále zpochybňován? Otázka, která hýbá dnešním moderním světem, je, zda vtělené Slovo Ježíš Kristus zůstane na oltářích, anebo už zaujme jeho místo bohyně rozumu. Vidíme-li otázku takto, nemůže to nechat žádného křesťana klidného nebo neutrálního. Nesnese to žádnou zdrženlivost a žádný odklad.

Přípr. -Iš-

Pozn. red.:

Kdo je autorem tohoto listu? Je jím **arcibiskup z Poitiers ve Francii kardinál Francois Louis Eduard Pie**, jedna z nejvýraznějších postav Církve 19. století. Jako blízký spolupracovník Pia IX. se podílel na práci I. vatikánského koncilu. Z jeho ruky vyšel pamětní spis, který naléhavě doporučil koncilu, aby se začal zabývat otázkou papežské nemylnosti.

Narodil se 26. září 1815 v Pontgenin u Chartres. Navštěvoval seminář v Saint Sulpice a r. 1839 byl vysvěcen na kněze. Když mu bylo 34 let, stal se biskupem. Kardinálskou hodnost obdržel rok před smrtí v r. 1879.

Uveřejněný text jsou úryvky z jeho spisu **První synodální instrukce o základních omylech dnešní doby (!) z r. 1855**, kterou adresoval všem kněžím své diecéze a která se stala jedním z přípravných materiálů I. vatikánského koncilu.

Svůj soud postavil na analogii své doby s prvními stoletími křesťanství a opírá se o svědectví svého předchůdce na biskupském stolci, sv. Hilaria. Jako tehdy, i nyní se stále vracejí staré bludy v novém rouchu, a to nejen v jeho době.

Kardinál Pie byl členem kolegia *Deputatio de fide*, které ustavil Pius IX., a patřil k tzv. tříčlenné komisi.

Během bojů o papežský stát odsoudil Napoleonovu anexi papežského státu a byl za to těžce kritizován francouzskou vládou. -red-

Alexandrina – seraf lásky (16)

Na počátku padesátých let byla Alexandrina bolestně raněna mystickými stigmaty lásky, jak se to stalo i sv. Kateřině Sienské. Užasným svědkům, tísňícím se v jejím malém pokoji, se zdálo, že je doslova proměněna v božském žáru. V plameni agónie a adorace lásky vyrážela s extatickým přízvukem to, čím byla uchváčena ve svém životního poslání: „*Kéž bych mohla celý svět zapálit ohněm lásky Ježíšovy a Mariiny!*“

A Pán Ježíš jí údajně řekl:

„Kdybys věděla, jak velmi tě miluji, zemřela bys radostí. Zřídil jsem si ve tvé duši svůj příbytek. Žiji v tobě, jako bys na světě existovala jen ty sama a jako bych měl žehnat jenom tobě. Jsi svatostánek vytvořený božskými rukama. Chci, abys byla v Mém náručí se stejnou prostotou jako dítě v náručí své matky. Dej Mi své srdce, ať je vložím do svého, abys neměla jinou žádnou lásku než ke Mně a k Mým věcem. Ve tvém těle je Kristus; Kristus ve tvých pohledech a ve tvých úsměvech. Jsi údolí a já voda, která jím protéká, která omývá a očišťuje. Jsi ve Mně bohatou. Proto tvé pohledy přitahují. Proto tvé úsměvy mají jemnost nebe. Chci, abys kázala o účtě ke svatostánkům. Chci, abys v duších rozněcovala úctu k tomuto Vězni lásky. Nezůstávám na tomto světě jen z lásky k těm, kdo Mne milují, ale pro každého. I ti, kdo jsou zavaleni prací, Mne mohou utěšit.“

Každou extázi znovu končila hrozná bolest. Dlouhá období v druhé polovině 40. let snášela děsivá muka, aby zadostičinila za různé druhy hříchů. Nemohla snést, když slyšela, jak někdo v její přítomnosti říká slovo hřích nebo hříšníci, dokonce ani ve Zdravas, Maria, aniž by se silně zachvěla.

Tento zvláštní úkaz byl znamenán po mnoho let a byl zvyrazněn událostí, která se sta-

la 26. prosince 1938. Alexandrinu navštívil jeden odborný lékař, který s ní zacházel velmi krutě. „*Násilím mě chtěl posadit na židli,*“ vzpomíná ve své autobiografii, „*a ze všech sil se snažil pohnout se mnou z postele... Hrozně jsem trpěla a hlava mi narážela na stěnu.*“

Když nic nesvedl, řekl Alexandrině: „*Pomodli se Zdravas, Maria.*“ Když při slovu »hříšné« nejevila žádnou známku zachvění, dal jí na tvář malý políček a řekl: „*Tak vidíš, nachytil jsem tě. Řekla jsi hříšné –*“ Náhle se zarazil. Viděl, jak se křečovitě roztřásla. Pevně stiskl její paže a snažil se ze všech sil zastavit ten pohyb, ale nepodařilo se mu to. Za pár okamžiků byl vymrštěn do vzduchu. Když se posbíral, odešel se poradit s P. Pinhem ve vedlejším pokoji. Kněz mu vysvětlil, že tento podivný jev se nestane, když slovo „hřích“ nebo „hříšník“ vysloví ona – ale jen tehdy, vysloví-li je druzí.

V tomto období si pravidelně dopisovala se sestrou Lucií, poslední žijící ze tří fatimských dětí, a P. Pasquale se stal důvěrníkem některých tajemství záhrobního světa.

Pro svět, který se tříští na kousky porušováním Božích příkázání, Pán Ježíš naléhavě žádal Alexandrinu o více smírných duší, aby zvrátily váhy božské spravedlnosti. Alexandrina jeho slova předávala tisícům poutníků, kteří se shlukovali, aby ji viděli, a dodávala, že cítí, jak břemeno jako hora nese na ramenou téměř jediná. V úzkosti volala, že se cítí doslova otrávena jedem hříchů lidstva. Ještě jednou byla trýzněna nesnesitelným zápachem hříchu, jak se jí to stalo po první pašijové extázi v roce 1938. Po celou tuto dobu ji nepřetržitě vyšetřovali lékaři i teologové, kteří odcházeli hluboce pohnuti. Při jedné takové příležitosti se jeden ateistický doktor

vypotácel z jejího pokoje se světlem víry v očích.

Jednoho rána, když prosila Pannu Marii, aby připravila její duši na svaté přijímání, pocítila náhle nadpřirozený pokoj. Vzpomíná na to:

Mé oči byly otevřené a uvídněla jsem před sebou zástup andělů, který tvořil velký oblouk. Naproti stál trůn planoucí zářivými barvami a vysílal paprsky světla. Pán mi vysvětlil, že tuto vizi jsem dostala proto, aby mi ukázal, že mé modlitby byly v nebi vyslyšeny. „Byla to Panna a moji andělé, cherubíni a serafíni, kteří sestoupili, aby připravili tvou duši. Děkovali a chválili Mne jako v nebi. Jsem na trůnu uvnitř tebe.“

Pověst svatosti obklopující Alexandrinu rychle kopírovala pověst slavného italského stigmatizovaného Padre Pia a byla zesílena přesvědčením, že Alexandrina vyzařuje nadpřirozenou vůni. P. Pasquale s sebou jednou přivedl svou sestru, aby na pár dní Alexandrinu navštívila. Strávila noc v sousedním pokoji, ale nemohla spát, protože byla velmi rozrušena v důsledku toho, že byla svědkem jedné z pátečních extází vizionářky. Zato však celou noc vnímala záplavu rozkošné vůně, která vycházela z Alexandrinina sousedního pokoje. Příštího rána se ptala svého bratra na jméno toho parfému, který vizionářka používá. Nebyl schopen jí to říci, a protože si toho všiml již dříve on sám, zeptal se Deolindy. Usmála se a řekla: „*My nepoužíváme parfém. Vy si myslíte, že do tohohle, do nejhudšího domku v zemi, by se hodil parfém?*“

P. Pasquale pak pochopil. Tato neuvěřitelně krásná vůně vůbec nemohla být z tohoto světa. Bylo to něco jako dech ráje. Tento podivný a nezvyklý jev trval roky. Zaznamenaly ho stovky lidí, dokonce i na vzdálenost 150 km v salesiánském domě P. Pasquale. Často i kostel a celý dvůr byly naplněny

toutéž rozkošnou vůní, jež mezi studenty vyvolávala mnoho dohadů. Kněží zprvu předstírali, že si jí nevšímají, ale nakonec byli nuceni vydat podepsané prohlášení, které dotvrzovalo skutečnost vůně.

Aniž by si toho všeho byla Alexandrina vědoma, měla pak extázi, v níž jí Pán Ježíš údajně řekl: „*Řekni svému duchovnímu vůdci, že byl Mnou vybrán, aby sem přišel zkoumat, podporovat a hájit Mé božské dílo. Řekni mu, že ten parfém je božské aroma; je to parfém tvé ctnosti. Zjevuj to, protože to potřebuje pro zprávu, kterou připravuje o tvém případě.*“

Jeden kněz, který v té době navštívil Alexandrinu, odcházel s neobyčejnou příhodou. Když jí dával požehnání, najednou před sebou místo nemocné uviděl zmučenou tvář Ježíše. Později dosvědčil: „*Nebyl to nějaký iluzorní dojem – byla to vize, která trvala několik minut.*“ Cítil, že byl zasažen bleskem, a odcházel s hořkým pláčem nad svými hříchy.

Jak se dalo předvídat, takovéto příhody rozmnožovaly již tak veliké zástupy zaplavující Balasar a obléhající Alexandrinin skromný domek. Navzdory své hluboce zakořeněné touze po životě v ústraní a soukromé modlitbě přijala jasné Boží volání a veškerou svou skrovnou energii věnovala na pomoc duchovním potřebám poutníků. „*Hříšníci a Alexandrina byli neoddělitelnými prvky nebeské mise,*“ poznamenal P. Pasquale. „*Uplatňovala jakousi lahodnou a tajemnou sílu, která si je všechny podmaňovala.*“ Protože nemohla myslet nebo hovořit o hříchu, aniž by zakoušela silný pocit hniloby, ze všech sil se snažila napravit nesčetné hříšníky, kteří zaplňovali její pokojík. Pocítovala k nim nevýslovný soucit. Píše: „*Když mi vyprávějí o své ubohosti, cítím, že je chci obejmout.*“ Připomínala, že sám Ježíš je nerozlučným přítelem hříšníků.

Utrpení a služba

Její pohled byl tak plný milosrdenství, že mnozí byli už jen jejím letmým pohledem zasaženi a plakali. Ti, kdo ji hodlali navštívit, nejprve šli ke zpovědi, protože věděli, že jinak by její pronikavý pohled nevydrželi. Nebyl to pohled, který měl děsit provinilce, ale měl je pohnout k slzám zármutku nad jejich hříchy a probudit v nich silné předsevzetí napravit svůj život, vyzpovídat se a vrátit se k Bohu. Mnoho lidí soudilo: „To je jistě pohled Ježíšův.“

Cenou, po níž toužila většina poutníků, byl soukromý rozhovor s vizionářkou. Vydávala ze sebe všechno, jen aby jich uspokojila co možná nejvíce. Trpělivě jim naslouchala, radila, střídavě hovořila s jedním po druhém, hodinu za hodinou, bez přestávky, vždy klidná a vyrovnaná a se zářivým úsměvem, který pod povrchem zakrýval krutou bolest, jež ji sužovala. V červnu 1953 přijímala až 6 000 lidí za jediný den a nepřetržitě hovořila deset hodin o fatimském poselství. „*Podávejte zadostiučinění Pánu Ježíši v Nejsvětější svátosti, hodné klanění! Pokání! Pokání! Pokání! Každý den se zbožně modlete růženec. Konejte pobožnost prvních sobot v měsíci. Prostřednictvím hnědého Škapulíře Panny Marie Karmelské se zasvěťte Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.*“ Na otázku, zda se na konci dne cítí unavena, zašeptala: „*Mohla bych jich znovu přijmout stejně tolik.*“ Přiznala se, že si připadá jako rybář s mnoha sítěmi, aby je hodila duším.

„*Nehřešte již! Nehřešte již!*“ Úzkost toho sklíčeného volání se ozývala oním malým, šerým pokojíkem a pohnula k slzám i zatvrzelé muže. Jejím prostřednictvím Pán Ježíš slíbil, že „mnoho duší“ se stane vroucně eucharistickými. Dodal:

„Žiješ Mým veřejným životem. Ode dne tvého křtu jsem se od tebe nikdy nevzdálil. Tvým hrozným utrpením byly

zachráněny tisíce lidí. Bude-li kdokoli vzývat tvé jméno, až budeš v nebi, nikdy tak neučiní nadarmo. Ustanovuji tě ochránkyní lidstva. Budeš mocnou s Všemohoucím. Po smrti tvé jméno učiním známé široko daleko, sám se o to postarám. K tvému hrobu bude přicházet mnoho hříšníků a dojdou obrácení. Najdi duše, které Mne budou milovat v Mé Svátosti lásky, aby zaujaly tvé místo, až půjdeš do nebe. Vyzývej svět k modlitbě a pokání, aby vzplál ohněm lásky ke Mně.“

Během tohoto namáhavého, bouřlivého období se její extáze zaměřovaly více na stav Církve a světa. Obdržela pronikavý dar proroctví a předpověděla mnoho událostí, které se následně staly. „Marnivost a výstřednost ve světě musí přestat,“ řekl jí Pán Ježíš. „Ať ti, kdo vystavují svá těla, se obléknou. Ať zavládne slušnost. Pokání! Modlitbu! Je zapotřebí mnoha modliteb!“ Při extázích bylo Alexandrinu často slyšet, jak nařiká a nahlas se modlí za církev, kterou viděla v nebezpečí „velké krize“ a ohrožovanou „divokou šelmou“. Lidé ji slyšeli, jak cituje Pána Ježíše: „Řekni mým služebníkům, aby byli bdělí a ostražití, neboť ďábel připravuje na církev mohutný útok. Ale modlete se a důvěřujte; vítězství bude moje.“

Ke konci 40. let Alexandrina ztratila svého duchovního vůdce P. Pasquala. Byl odvolán na jinou práci. Ale kdykoli nebylo kněze, který by jí přinesl svaté přijímání, svatou Hostii jí údajně přinášel sám Pán Ježíš. Na Hod Boží vánoční roku 1953 upadla do poslední veřejné extáze – nevýslovné vize Nejsvětější Trojice. O šestnáct měsíců později, 9. dubna 1955, dovršila třináctý rok svého naprostého postu. Živý zázrak – Alexandrina – stála jako protest proti tomuto skeptickému, zpuštěnému věku atomové energie a počítačů.

Pokračování příště

Mezi muži, které tento papež vybírá do kardinálského kolegia, objevují se někdy osobnosti se zcela neobvyklým curriculum vitae.

Před několika týdny to byl kupříkladu jeden neobyčejný »kaplan«, polský jezuita Adam Kozłowiecki ze Sambie. Narodil se r. 1911. Tři roky po svém kněžském svěcení skončil v koncentračním táboře, nejdříve v Osvětimi, pak v Dachau. Jak později řekl, život v nelidském táboře jej naučil dívat se na každého člověka vlídnými očima. Když byl v r. 1945 americkými jednotkami osvobozen, odešel do Říma. Ale brzy poslali představení tohoto utrpe-

ním zkušeného kněze do misí v Rhodézii. Tam s nemalou námahou v trpělivé mravenčí práci pěšky a na kole položil základy pro funkceschopný církevní život. Britské úřady jej při tom označily za »obtížného muže«. Bojoval usilovně za zrovnoprávnění domorodců. V roce 1955 se stal biskupem a v roce 1959 arcibiskupem v Lusace. Ale již po šesti letech se stáhl a uvolnil své místo domorodému biskupovi Emanuelu Milingovi. Sám se stal pouhým kaplanem, který byl podřízen jednomu faráři z Polska. A je jím dodnes. Život, který znamenal jen utrpení a službu.

-cvm-

Pietní vzpomínka na arcibiskupa Josefa Karla Matochu

Dne 14. 5. 1888 se narodil v Pitíně na Uherskobrodsku pozdější olomoucký arcibiskup ThDr. a PhDr. Josef Karel Matocha, dne 2. 5. 1948 přijal v Olomouci biskupské svěcení. Obojího výročí bude vzpomenu v jeho rodišti v Pitíně, kde je i pohřben. Pietní vzpomínka na tohoto věrného syna církve, statečného arcipastýře a nekravého mučedníka (11 let prožil v nucené izolaci v arcibiskupské rezidenci v Olomouci) se bude konat v sobotu 16. května 1998. V 9.30 hod. bude otec arcibiskup Mons. Jan Graubner s přítomnými kněžími celebrovat mši sv. v pitínském kostele. Po mši sv. bude přednáška P. dr. J. Z. Charouze OPraem., autora knihy „Biskup-vyznavač“ o arcibiskupovi J. K. Matochovi. (Vydala v r. 1991 Matice cyrilometodějská s. r. o., 276 str., 30 Kč.)

Na závěr bude krátká pobožnost u hrobu zemřelého arcibiskupa. Při liturgii zazpívá pěvecký sbor studentů Arcibiskupského gymnázia v Kroměříži.

V předsálí Kulturního domu v Pitíně bude instalována výstavka o arcibiskupovi J. K. Matochovi.

V době totality nemohlo být – kromě pietní slavnosti v r. 1968 – důstojně veřejně vzpomenu tohoto statečného pastýře. Tato letošní vzpomínka bude malou splátkou dluhu, který vůči této vzácné osobnosti máme.

(Poznámka pro účastníky, kteří přijedou vlakem: Obec Pitín leží na trati č. 340 „Brno – Bylnice – Vlárský průmysk“. Železniční stanice pro Pitín je „Pitín – zastávka“.)

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ **XLI.**

Wilhelm Hünermann

Císařská tabule blyštěla stříbrem, zlatem a nádherným křišťálem. V záři stovky svíček se zrcadlily mramorové stěny skvělé komnaty, třeptily se klenoty, šustila hedvábná ruha, leskly se zlacené pancíře. Maximus sám, k údivu vznešených hostů, uvedl Martina a jeho průvodce ke stolu, biskupovi vykázal místo vedle sebe, zatímco Gallus byl posazen mezi císařova bratra a strýce.

Na začátku večere podal císař biskupovi čestný přípitek. Podle dvorského ceremoniálu měl Martin nabídnout zlatý pohár císaři, ale k všeobecnému zděšení jej nepodal jemu, ale svému průvodci Gallovi.

„U Boha!“ zvolal prefekt Evodius. „V klášteře Marmoutier se toho asi moc neví o dvorských mravech!“ I císař se na to díval mrzutě. Ale Martin řekl s úsměvem:

„Vím, že mrav káže podat přípitek nejdůstojnějšímu. Přesně se jím řídím; podávám přípitek knězi. Posvěcení ho vyvyšuje nad císaře a krále.“

Do rozpačitého mlčení stolovníků zvolala císařovna Helena: „Biskup se zachoval správně. Kněžská důstojnost je vyšší než císařská. Císařova paže poručí okruhu země, ale ruka kněze sahá do věčnosti.“

„U hromu Božího, tomu nemohu odporovat!“ smál se císař a vzal pohár z Gallových chvějících se rukou. „Ty se mi líbíš, Martine! Měl bych chuť udělat tě svým dvorským biskupem!“

„Děkuji za tvou přízeň, vznešený pane,“ odpověděl Martin, „ale musím pást stádo, které mi Bůh světil.“

O události se mluvilo po celém Trieru. Itacius a jeho přívrženci zuřili, báli se, že biskup z Tours překříží jejich plá-

ny. Ani v nejmenším nepochybovali o tom, že žádal císaře o milost pro bludaře Prisciliana a jeho stoupence. Oddechli si teprve, až když po několika dnech opustil město.

Za rok nato dostal Martin zprávu, která jím hluboce otřásla. Císař podlehl nátlaku fanatiků a dal popravít mečem Prisciliana a několik jeho stoupenců. Zároveň se dověděl, že Maximus je odhodlán poslat dvě kohorty do Španělska, aby i tam vymýtil bludaře, zabavil jejich majetky, uvěznil je a usmrtil.

„Tak drží císař své slovo!“ pobouřeně vykřikl Gallus, který sloužil biskupovi jako sekretář.

„Císař mě zklamal,“ stísněně odpověděl Martin. „Ale daleko víc mě bolí ostuda biskupů, kteří jako hladoví vlci prahnou po krvi svých nešťastných bratrů.“ Sténaje zakryl si tvář rukama, dlouho tak zůstal strnule bez pohnutí, pak se vzbouřil a řekl:

„Jdeme do Trieru, zachránit, co se ještě zachránit dá.“

Ostrý vítr hnal oběma pocerstným sním do tváří, když v ledové zimní noci procházeli branou města na Mosele. Až do rána se Martin modlil v jednom kostele, pak přistoupil k oltáři a slavil svatou oběť.

Když odcházel z kostela, blížil se k němu, těžce se opíraje o hůl, stařec, biskup Theognit a řekl: „Bůh tě sem poslal v pravou chvíli. Můžeš zabránit dalším hrůzám a zachránit církev před ještě větší hanbou.“

„Když jsem se modlil, viděl jsem její tvář pošpiněnou a její ruce potřísněné krví,“ odpověděl Martin velmi bolestně. „Ale řekni mi, bratře, co se stalo!“

„Obžaloval jsem Itacia a jeho přívržence před synodou v tomto městě, protože jsou to

kati, a ne pastýři. Ale většina bratří prohlásila, že nejsou vinni smrti bludařů a nepotrestala jejich zločiny. Teď ti zaslepení básní ještě víc než předtím. Chtějí smrt všech prisciliánů a dosáhli toho, že císař pověřil dva tribuny, aby táhli se svými legionáři do Španělska, vypátrali kacíře a v okovech je přivlekli před soud.“

„V jaké neblahé době to žijeme, když se pastýři Boží přeměňují v zuřivé vlky!“ zanařikal biskup z Tours.

„Jedině ty ještě můžeš pomoci,“ opakoval Theognit zapřisahajícím hlasem.

„Ještě dnes půjdu k císaři,“ řekl Martin zprudka.

„Udělej to!“ potěšen zvolal Theognit. „Ale buď opatrný! Itacius a jeho houf už vědí o tvém příchodu, budou tě u císaře očerňovat, aby zlomili tvůj vliv.“

„Nebojím se nájemníků,“ klidně odpověděl Martin.

Na prahu paláce potkal biskupa Itacia a několik jeho společníků, kteří sebestě sestupovali po schodech a nevěnovali mu ani pohled.

„Předběhli tě, otče,“ pošeptal biskupovi Gallus, který ho i tentokrát doprovázel.

„Co na tom?“ odpověděl Martin. „Bůh je s námi.“ Pevným krokem vstoupil do paláce.

Dvořan, který ho přijal v předsíni, pokrčil rameny, když Martin oznámil důvod své návštěvy.

„Nevybral sis příhodnou chvíli, důstojný otče,“ řekl. „Pánové, kteří právě odešli, císaři nespravili náladu. Radím ti, vrať se a přijď ve vhodnější dobu.“

„Má záležitost nesnese odkladu,“ odpověděl biskup. „Zaveď nás k císaři!“

Skutečně nebyl Maximus tak milostivý jako při minulé audienci.

„Přišel jsi mi vytykat popravu kacíře Prisciliana,“ řekl nevrle. „Můžeš si ušetřit slova. Co se stalo, stalo se.“

„V minulosti chtěli přírodovědci vidět Boha tváří v tvář. Ačkoliv to nebylo možné, na základě exaktních věd tvrdili, že Bůh není. O kolik skromnějšími jsme se stali my přírodovědci dnes! Pokorně se skláníme před nesmírně Velkým, před úžasně Mocným, před věčně Neviditelným, před nikdy Nepochopitelným...“

Max von Laue (1879–1960), fyzik, nositel Nobelovy ceny za rok 1914

„Nemusíš se přede mnou odpovídat, pane,“ odpověděl biskup. „Jedině Bůh od tebe bude žádat účty. Ale vím, že nejtěžší vinu na neblahém činu nemáš ty, ale ti, kdo ti to radili.“

„Věčně se musím zlobit s vámi, muži Církve,“ podrážděně vrčel Maximus. „Proč mi nedáte pokoj? Kdybyste aspoň mezi sebou byli zajedno! Ale to ne, jedni říkají to, druzí pravý opak, a každý apeluje na moje svědomí, každý mi hrozí pekelnými tresty. Jak se v tom mám vyznat? Za mlada jsem byl pastýřem koz a pak vojákem. Co chápu z vašich teologických hádek? Vyřídte si to mezi sebou a mě nechte na pokoji!“

„Proč jsi neodmítl biskupy, když ti před soudný stolec přinesli spor o víru, který může rozhodnout jediné Církev?“

„Kéž bych to byl udělal! Teď trčím ve smradlavém bahně a nevím, jak z toho. Na kohopak mám dát? Snad na tebe? Před pár okamžiky mě před tebou varovali tvoji vlastní bratři v úřadě. Říkali, že i ty jsi kacíř a skrýváš pod maskou pokorného mnicha stejnou herezi, kvůli které musel zemřít Priscilianus. Žádali mě, abych tě vykázal z města a ze své říše, ba abych tě odevzdal katovi a jeho sekeře.“

S číhavým pohledem přistoupil Maximus k biskupovi.

„Tak jak je to? Jsi kacíř? Skoro by se tomu dalo věřit,

když tě člověk vidí ve tvém zedraném plášti. Právě tak tu pobíhají sektáři. Proč nic neříkáš? Proč se nehájíš?”

„Nemám k tomu co říci,“ důstojně odpověděl Martin. „Nepřišel jsem ani tebe obžalovat, ani sebe hájit. Zapřísahám tě jen pro milosrdenství Boží: Odvolej zpět kohorty, které jsi poslal do Španělska!“

„To neudělám,“ ledově odpověděl Maximus. „Biskupové mě přesvědčili, že je nutno rozdrtit tam herezi a vytrhat ji i s kořeny.“

„Skutečně máš na mysli jen čistotu křesťanského učení, nebo k tomu máš spíš důvody čistě pozemské?“ s neslychanou smělostí se zeptal biskup.

„Co tím chceš říci?“ vyjel císař.

„Nemají heretikové přijít o svůj majetek? Nespadne všechno jejich jmění do státní kasy? Není to důvod, proč odpíráš odvolat kohorty?“

Císař zbledl hněvem, jeho pěst uchopila těžkou achátovou číši. Gallus nepochyboval o tom, že ji milovanému otci mrští na hlavu, a přistoupil, na smrt vyděšený, blíž. Maximus však rozevřel pěst, nechal číši spadnout na zem a sípavě vyrážel ze sebe: „Běž! Běž! Už tě nechci vidět! Nesnesu pohled tvých očí!“

S chroptěním klesl do svého křesla, když se Martin beze slova uklonil a opouštěl místnost.

„Před tvýma očima nic neschovám,“ povídal si pro sebe.

Biskup Theognit byl velice zaražený, když mu Martin vyličil průběh audience.

„Teď je všecko ztraceno!“ zasténal.

„Nic není ztraceno!“ odpověděl biskup z Tours.

„Ale co máme dělat?“ zoufale volal Theognit. „Palác ti zůstane navzdýcky zavřený. Co dělat?“

„Postit se a modlit, pak nám Bůh dveře zas otevře.“

Pokračování příště

□ Znovuotevření kostela sv. Bartoloměje

Praha: U příležitosti **znovuotevření kostela sv. Bartoloměje** v Praze (Bartolomějská ul.) – nedílné **součásti kláštera šedých sester III. řádu sv. Františka** již od 60. let minulého století – pražský arcibiskup **kardinál Miloslav Vlk** celebroid slavnostní mši v sobotu **18. dubna v 10.00** hodin.

V r. 1949 byly objekty násilně zabaveny a prostory kláštera a kostela využívalo komunistické Ministerstvo vnitra. Sestry kostel převzaly od státu v r. 1995 v havarijním stavu – několik let do něj zatékalo, protože střecha už neměla žádnou krytinu; fresky **V. V. Reinera** byly tak poničeny, že ani odborníci nevěřili v jejich záchranu. Unikátní dvorní fasáda se souborem 14 soch z **Jäcklovy** dílny musela být pro nebezpečí pádu zajištěna dřevěnými zábrany. Z Bartolomějské ulice byl kostel obestavěn masivním lešením, protože hrozilo zřícení říms a částí zdí.

Rekonstrukce kostela sv. Bartoloměje – jednoho z nejvýznamnějších pozdně barokních architektonických děl – trvala

celé 3 roky za podpory obecních, státních i zahraničních institucí. Významnou finanční pomoc poskytl mj. **Magistrát hl.m. Prahy, Ministerstvo kultury ČR, Nadace prince Charlese z Velké Británie**; i mnoho drobných dárců, nemalou částkou přispěly také sestry.

Projekt obnovy celého interiéru zpracoval a řídil **Ing. arch. Antonín Malec**. Řízením prvních prací na záchraně kostela a pracemi na exteriéru byl pověřen **Ing. arch. Pavel Vermach**. Záslouhou finančního přispěvku od **zastupitelstva hl. m. Prahy** byly restaurovány velmi poničené vzácné nástrovní fresky **V. V. Reinera**. Obnovu provedli restaurátoři **Alois a Martin Martanovi** a **Roman Ševčík**. Díky přispěvku památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy mohl být obnoven i celý soubor Jäcklových soch, na jejichž restaurování a výrobě kopií se podíleli sochaři **Ivan Tlášek, Jiří Kačer, Zdeněk Fučík** a firma **RAR s. r. o.**

□ Los Angeles (USA)/KNA: O katolické školy ve Spojených státech projevuje veřejnost stále větší zájem. Podle informací Národního

Bůh dává svou útěchu těm, kdo jdou za ním, ale odnímá ji těm, kdo se chtějí jen v radosti s ním spojit zdánlivě, ale nikdy se nezříkají svého sobectví, a tak se bídně říjí do propasti...

Sv. František z Assisi

katolického sdružení škol (NCEA) stoupl počet žáků v katolických školách v posledních 5 letech o 81 tisíc. V USA je nyní 8200 katolických škol, které navštěvuje kolem 2,7 milionů studentů. Na 40 % škol mají pořadníky zájemců o studium. V posledních 12 letech bylo podle údajů sdružení otevřeno 155 katolických škol. **ČBK**

□ Vešvýcarské biskupství Basel je řada farností bez kněží. Není tomu však proto, že by se nedostávalo kněží. Biskup Koch je ochoten vyhovět požadavkům a rád pošle do farnosti kněze. Problém je v tom, že modernistické famí rady odmítají kněze, kteří jsou známí svou zbožností, věrností papeži a biskupovi, kteří jsou prostě opradu katoličtí. Z toho důvodu panuje ve švýcarských biskupstvích nezaměstnanost i mezi kněžími. **-sks-**

Stalo se o prvním jarním dnu

V sobotu 21. března shromáždilo se v Paříži před potratovou klinikou na ulici Jany z Arku v 13. obvodu asi sto katolíků z hnutí **SOS TOT PETIT** (SOS pro ty nejmenší), aby se zde modlili. Policie přistavila čtyři autobusy jednotek pro rychlé nasazení: tři přímo před vchod do kliniky a jeden na začátku ulice, která byla příslušníky jednotky zcela uzavřena. Ale i přes toto uzavření se ve 14 hodin objevila v ulici tlupa výrostků ze sdružení **LICRA, SCALP** a **LIGUE COMMUNIST** vyzbrojená projektily a basbalovými pálkami a vrhli se na jednu skupinu křesťanů vyzbrojených pouze růženci.

Vtom zasáhla policie, osvobodila napadené, ale do policejních aut nevsadila útočníky, ale křesťany a odvezla je na stanici s obviněním z »rušení veřejného pořádku«, podrobila je přísné tělesné prohlídce, jako by se jednalo o teroristy. Po několika hodinách je propustila.

Aféra ukazuje v plné nahotě situaci kolem potratů ve Francii: po zuby ozbrojená policie chrání vraždění neviňátek. Celé křesťanství má strach a raději mlčí. Zcela nenásilná demonstrace několika odvážných křesťanů vyvolá hysterický útok ozbrojených sil. Biskupové jsou zavřeni ve svých palácích a maličká tělčička zavražděných

jsou pálena v plynových pecích potratových klinik, pokud nejsou »recyklována« a využita na výrobu medikamentů a krémů pro krásu. Mladé matky opouštějí kliniky bez dětí, oloupené a amputované, vstříc trpkému životu. Sousedé klinik vytvářejí sdružení, která požadují »uzavření klinik vzhledem k rušení klidu na ulicích«. Křesťanští poslanci se točí v začarovaném kruhu od kompromisu ke kompromisu. Ale zrak nicméně pokračuje: kliniky se jedna po druhé vzdávají. 12. února se definitivně zavřela klinika v 18. obvodu. Uskutečnilo se před ní dvacet modlitebních akcí... **-sks-**

POZVÁNKA DO KNĚŽSKÉHO VEČEŘADLA

Na začátku této pozvánky pro kněze je třeba vysvětlit slovo večeřadlo.

Slovem „večeřadlo“, „coenaculum“, se zpravidla míní místo, kde Pán jedl se svými apoštoly velikonočního beránka před svým utrpením.

Tam se po Ježíšově nanebevstoupení shromažďovali jeho učedníci: „Ti všichni jednomyslně setrvali na modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými.“ (Skut 1,14) Připravovali se na příchod Ducha svatého, kterého také přijali v den Letnic.

Tak chce Panna Maria shromažďovat své děti, aby spolu s ní „setrvaly na modlitbách“ a vyprošovaly si dary Ducha svatého, a na tyto společné modlitby a chvíli bratrské lásky se přenáší výraz „večeřadlo“.

Večeřadla jsou tedy především setkání v modlitbě. Růžencem zveme Matku Boží, aby se modlila s námi a aby ona sama odhalila našim duším tajemství Ježíšova života.

Večeřadla nabízejí příležitost získat konkrétní zkušenost ve společné modlitbě a prožívaném bratrství. Tomu napomáhá také kniha „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“, tzv. „Modrá kniha“, která má imprimatur od několika biskupů (a jednoho kardinála). Zakladatelem Mariánského kněžského hnutí (MKH) a „večeřadel“ je známý kněz Don Stefano Gobbi. Na podnět papeže v minulém roce Don Gobbi požádal u kongregace pro klerus o oficiální registraci MKH. Sekretář kongregace Mons. Sepe řekl vloni ve Valdragone, že kongregace přivítala registraci hnutí velmi kladně a v souvislosti s MKH mluvil „o novém jaru církve“ v intencích Jana Pavla II. Je tedy velmi aktuální odpovědět na výzvu Panny Marie a zasvětit se jejímu Neposkvrněnému Srdci a žít toto zasvěcení.

Proto zveme všechny kněze do tohoto společenství modlitby s Pannou Marií. Náplní je rozjímat různé, mše svatá, a po obědě adorace a svátostné požehnání. Tato společná kněžská večeřadla se konají:

V OLOMOUCI v kapli sv. Anny (vedle katedrály) každé druhé úterý v měsíci v 9.30. Nejbližší termín je 12. 5. Bližší informace: P. Jiří Polášek, Školní 14, 568 02 Svitavy, tel., fax: 0461/53 08 77, nebo P. Vladimír Jahn, nám. Míru 99, 753 66 Hustopeče nad Bečvou, tel.: 0642/22 60 40.

V BRNĚ v kapucínském kostele na Kapucínském náměstí každé druhé úterý v měsíci v 9.30. Bližší informace: P. Josef Kohoutek, 798 48 Protivanov 30, tel.: 0508/994 48.

V PRAZE v kostele Božského Srdce na Vinohradech každé poslední pondělí v měsíci v 9.30. Bližší informace: Dr. Jaroslav Macoun, fara Jesťřebí 471 61, tel.: 0425/87 74 43.

Jste srdečně zváni!

Zároveň probíhají četná večeřadla věřících. Mariánští ctitelé, dejte o sobě vědět na těchto stránkách, aby se mohli připojit i další, a napište i osobní svědectví.

P. Jiří Polášek, P. Vladimír Jahn

Nabízím pečovatelskou službu profesionální zdravotní sestry za poskytnutí ubytování v Praze. Tel.: 0633/64 14 78 (19-20 hod.) Adresa: Helena Ondrášová, Potok 925, Bojkovice 687 71

Z dopisu čtenáře...

Jsem nucen reagovat na hrubý výpad měsíčníku „Perspektivy“ (4/1998) proti mé osobě. Petr Příhoda v polemice s mojí knihou „Humanisté nebo satanisté?“ používá neseriózního argumentu „ad hominem“, když tvrdí: „Svého času byl nucen R. Malý odejít z redakce Světla. Mám za to, že důvodem bylo jeho neprofesionální působení. On měl za to, že kvůli zednářským pleťchám. Napsal to v cyklostylovém dopise, který rozeslal, kam se dalo.“

Není to pravda. Z redakce Světla, jehož jsem byl šéfredaktorem, jsem byl nucen odejít proto, poněvadž vydavatel – Matice cyrilometodějská – neměl nadále finanční prostředky k zaplacení redaktora na plný úvazek. Z toho důvodu musela odejít i sekretářka redakce. Od té doby (leden 1995) Matice cyrilometodějská placeného redaktora nezaměstnává, redakci vede ředitel Matice J. Vlček osobně. Je pravda, že jsem tenkrát byl touto změnou roztrpčen, a protože krátce předtím jsem měl v tisku několik polemik na téma zednářství, domníval jsem se, že tyto intriky vězí za mým odchodem ze Světla, což bylo obsahem dopisu, který jsem rozeslal cca na 10 ad-

res (není mi známo, jak se dostal dr. Příhodovi, jemuž jsem ho neposílal). Nikoho jsem nejmenoval a rozhodně jsem tím nemyslel ředitele Matice J. Vlčka, jehož si velmi vážím. Nedorozumění, které kolem toho vzniklo, jsme si vyjasnili v osobním rozhovoru. Od té doby není mezi mnou a J. Vlčkem nic, co by bylo na újmu našim přátelským vztahům.

Rozhodně odmítám tvrzení o „neprofesionálním působení“. Je to lež a pomluva zároveň. Panu dr. Příhodovi mohu jen připomenout, že jako profesionální žurnalista přece jen působím déle než on, což je mu velmi dobře známo. Za totality poslední dva roky jako spolupracovník Radia Svobodná Evropa, od r. 1990 do r. 1993 ve funkci zástupce šéfredaktora brněnské redakce Lidové demokracie, potom rok v redakci Světla. O mé „neprofesionálnosti“ mohou podat svědectví mí nadřízení z tehdejší Lidové demokracie. Od nich by dr. Příhoda snadno získal informace o počtu mých vděčných čtenářů.

K ostatním tvrzením P. Příhody se ještě v budoucnu vyjádřím buď na stránkách Světla, Řádu nebo Distance.

Dr. Radomír Malý

V Radkovicích vzpomínají svého rodáka

V těchto krásných májových dnech, plných významných výročí, vzpomínali občané Radkovic u Hrotovic i nedožitého devadesátých narozenin svého rodáka, kněze **P. PhDr. Pavla Nemeškala TJ.**

Narodil se 6. 5. 1908 jako šesté dítě v rodině sedláka Antonína Nemeškala.

Po středoškolských studiích na Velehradě a v Praze-Bubenči vstoupil ve Velehradě do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova. Filozofii studoval v Krakově, teologii v Innsbrucku, kde byl 26. 7. 1936 vysvěcen na kněze. Pokračoval na papežské univerzitě v Římě a byl 20. 10. 1941 prohlášen doktorem filozofie a současně se habilitoval v oboru filozofie. Filozofii přednášel na řádovém filozofickém institutu v Benešově, na Velehradě, v Brně a v Děčíně.

V Děčíně byl internován na práce do Želiva, kde přišel o zrak a sluch. Další léta prožil v Králíkách a na Moravci.

V r. 1963 odešel do Stachů-Kusova, kde vykonával až do své smrti službu duchovního správce Mil. sester sv. Karla Bor. v domově důchodců. Sem za ním často zavítala i matka Vojtěcha, jejíž blahorečení

očekáváme. PhDr. Nemeškal patřil mezi blízké přátele o. biskupa Hloucha, kterého v Českých Budějovicích často navštěvoval. Velmi rád jezdil do své rodné vesnice, kde žijí rodiny jeho bratra a dvou sester. Zde sloužil mše svatá a vykonával exercicie pro farníky i kněze. Nechtěl, aby ho sestry boromejky oslovovaly „pane doktore“. Kdokoli za ním do Kusova zavítal, většinou ho našel s růžencem v ruce.

Zemřel 16. 9. 1983, a jak si přál, byl pohřben ve své rodné obci.

Na hrobě tohoto vzácného člověka-kněze nás vítá nápis – prosba:

PŘIJĎ NÁM VSTRÍČ

L. Čekovská

Využijme letos poslední možnosti levných poutních zájezdů před schválením zákona o pojištění cestovních kanceláří, které zájezdy podstatně zdraží. Obětujeme pouť za očistění světa v souladu se zjevením Panny Marie v Garabandalu. Nabídku poutních zájezdů zašle: KCK MISIE, Masarykova 46, 75103 Brodek u Přerova. Telefon: 0641/74 11 50 nebo 0602/74 11 50.

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

40. Výkupná hodnota Kristovy oběti je vyjádřena velmi významnými slovy autora listu Židům. Nejprve připomněl starozákonní oběti, při kterých „krev kozlů a telat... očišťuje na těle“, a pak dodává: „Čím spíše krev Krista, který skrze věčného Ducha sám sebe přinesl Bohu jako oběť bez poskvrny, očistí naše svědomí od mrtvých skutků, abychom mohli sloužit Bohu živému?“ (150) Jsme si vědomi, že mohou být i jiné výklady, ale naše úvahy o přítomnosti Ducha svatého v celém Kristově životě nás vedou, abychom poznávali v tomto textu jakési pozvání, abychom přemýšleli o přítomnosti téhož Ducha také ve výkupné oběti vtěleného Slova.

Uvažujme především o počátečních slovech, která pojednávají o této oběti, a potom od-

děleně o „očišťování svědomí“, které tato oběť způsobila. Je to vskutku oběť přinesená „skrze věčného Ducha“, který z ní „získává“ sílu ke spásnému „usvědčování z hříchu“. Je to týž Duch svatý, kterého podle slibu ve večeradle Ježíš Kristus „přinese“ apoštolům v den svého zmrtvýchvstání, kdy se jim ukáže s ranami od ukřižování, a kterého jim „dá“ „pro odpuštění hříchu“: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, budou mu odpuštěny“ (151).

Víme, že „Bůh posvětil Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta“, jak říkal Šimon Petr v domě setníka Kornélia (152). Známe velikonoční tajemství jeho „odchodu“ podle Janova evangelia. Slova z listu Židům nám teď vysvětlují, jakým způsobem Kristus „přinesl sám sebe Bohu v oběť bez po-

skvrny“ a jak to udělal „skrze věčného Ducha“. V oběti Syna člověka je Duch svatý přítomen a jedná tak, jak jednal při jeho početí, při jeho příchodu na svět, v jeho skrytém životě a v jeho veřejné službě. Podle listu Židům na cestě svého „odchodu“ přes Getsemany a Golgotu se týž Ježíš Kristus ve svém lidství úplně otevřel tomuto působení Ducha-Parakleita, který dává z utrpení vysvitnout věčné spásonosné lásce. Kvůli tomu byl „vyslyšen pro svou úctu (k Bohu). Ačkoliv to byl Syn, naučil se svým utrpením poslušnosti“ (153). Tak tento list dokazuje, jak lidství v potomcích prvního Adama, podrobené hříchu, bylo v Ježíši Kristu dokonale podrobena Bohu a spojeno s ním a současně bylo naplněno milosrdenstvím vůči lidem. Tak vzniká nové lidství, jež se v Ježíši Kristu prostřednictvím utrpení na kříži vrátilo

k lásce, kterou Adam hříchem ztratil. Ocitlo se znovu v božském prameni prvotního daru: v Duchu, který „zpytuje Boží hlubiny“ a je sám láska a dar.

Boží Syn Ježíš Kristus jako člověk ve vroucí modlitbě při svém umučení dovolil Duchu svatému, který už pronikl až do nejzazší hloubky jeho lidství, aby toto lidství přetvořil v dokonalou oběť skrze jeho smrt, když umíral jako oběť lásky na kříži. Sám sebe učinil touto obětí. Jako jediný kněz „přinesl sám sebe v oběť Bohu bez poskvrny“ (154). Jako člověk byl hoden stát se takovou obětí, protože pouze on byl „bez poskvrny“. Ale obětoval se „skrze věčného Ducha“, což znamená, že Duch svatý v tomto absolutním sebedarování Syna člověka zvláštním způsobem působil, aby proměnil utrpení ve výkupnou lásku.

Pokračování příště

Liturgická čtení

Neděle 10. 5. – 5. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 14,21b–27
Ž 145 (144),8–9.10–11.12–13ab   Odp.: srov. 1
2. čt.: Zj 21,1–5a
Ev.: Jan 13,31–33a.34–35

Pondělí 11. 5. – férie

1. čt.: Sk 14,5–17
Ž 113b,1–2.3–4.15–16   Odp.: 1
Ev.: Jan 14,21–26

Úterý 12. 5. – nez. pam. sv. Nerea a Achillea, nebo sv. Pankráce

1. čt.: Sk 14,18–27
Ž 144,10–11.12–13ab.21   Odp.: srov. 12a
Ev.: Jan 14,27–31a

Středa 13. 5. – ferie

1. čt.: Sk 15,1–6
Ž 121,1–2.3–4a.4b–5   Odp.: 1
Ev.: Jan 15,1–8

Čtvrtek 14. 5. – svátek sv. Matěje

1. čt.: Sk 1,15–17.20–26
Ž 113(112),1–2.3–4.5–6.7–8   Odp.: 8
Ev.: Jan 15,9–17

Pátek 15. 5. – férie

1. čt.: Sk 15,22–31
Ž 56,8–9.10–12   Odp.: 10a
Ev.: Jan 15,12–17

Sobota 16. 5. – svátek sv. Jana Nepomuckého

1. čt.: Řím 8,31b–39
Ž 69(68),5ab.7ac+8.15bc+31   Odp.: 14c
Ev.: Mt 10,17–22

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	10.5.	11.5.	12.5.	13.5.	14.5.	15.5.	16.5.
Antifona	518	518	518	518	1673	518	1708
Žalm	783	783	783	783	786	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	518	518	518	518	1365	518	1367
Antifony	587	828	843	858	1674	890	1368
Žalmy	813	828	843	858	813	890	813
Kr. čtení a zpěv	587	591	594	598	1674	604	1368
Antifona k Zach. kantiku	588	591	595	598	1365	604	1369
Prosby	588	592	595	598	1675	604	1711
Záv. modlitba	588	592	1364	599	1366	605	1369
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	589	592	596	599	1676	605	1712
Záv. modlitba	588	592	595	599	1366	605	1369
Nešpory: SO							
Hymnus	517	517	517	517	517	1366	517
Antifony	585	590	838	853	868	1678	900
Žalmy	808	823	838	853	868	1678	901
Kr. čtení a zpěv	586	590	593	596	600	1680	606
Ant. ke kant. P. M.	586	590	594	597	600	1367	606
Prosby	586	590	594	597	600	1681	606
Záv. modlitba	588	588	592	1364	599	1366	605
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

MALÝ KOMPAS VÍRY

Max Kašparů

Velmi žádaná a úspěšná kniha jáhna MUDr. Maxe Kašparů, terciáře OPraem., odborného asistenta na Teologické fakultě v Českých Budějovicích, zakladatele Centra pastorální medicíny Norbertinum v Pelhřimově. Kniha je určena hledajícím, bloudícím a nevěřícím mladým lidem, jimž poskytuje základní orientaci jako kompas, tedy těm, kteří o víře nic nevědí. A také je určena kněžím, jáhnům a všem, kdo se s hledajícími setkávají.

*Vydalo nakladatelství Maticy cyrilometodějské s. r. o.,
brož., formát A5, 110 stran, cena 56 Kč*

JACQUES FESCH – nový lotr po pravici

Josef Kořenek, Petr Karas

Knihy podává působivé svědectví o mladém zločinci, který ve vězení před popravou nalézá víru a prožívá hluboké obrácení.

„Už jen pět hodin života. Za pět hodin uvidím Ježíše! Jak je náš Pán dobrý! On nečeká věčnost, aby odměnil svoje vyvolené. Přitahuje mě k sobě tak jemně... Dává mi přitom pokoj, jenž není z tohoto světa. Šťastný je ten, kdo vkládá svoji důvěru v Pána. Nikdy nebude zklamán!... Jsem šťasten! Všichni buďte s Bohem! Ať Vám Pán žehná!“

(Z Jacquesova deníku krátce před popravou)

*Vydalo nakladatelství Maticy cyrilometodějské s. r. o.,
brož., formát A5, 25 stran, cena 21 Kč*

ZNAMENÍ DOBY

Brožura obsahuje nově k Božímu milosrdenství, litanie k Božímu milosrdenství, encykliku „Dives in misericordia“ (O Božím milosrdenství) papeže Jana Pavla II.

*Vydalo nakladatelství Maticy cyrilometodějské s. r. o.,
brož., formát A5, 36 stran, cena 29 Kč*

VELKÉ TAJEMSTVÍ – manželství jako umělecké dílo

Ladislav Kubíček

MUDr. L. Kubíček vystudoval lékařskou fakultu na Masarykově univerzitě. V lékařské profesi působil na různých místech republiky, často překládán pro náboženské a politické přesvědčení. Nakonec je nucen střídat profese horníka v Karviné a v Kamenopřemyslu práci lisovače a brusiče. V té době zároveň studuje soukromě teologii, je tajně vysvěcen na kněze a od roku 1968 působí jako duchovní správce na mnoha místech litoměřické diecéze. Problematice manželství se věnuje jako lékař i jako kněz přes dvacet let. Výsledkem jeho zkušeností jsou myšlenky a úvahy, které shrnul v publikaci Velké tajemství – manželství jako umělecké dílo. Čtenář v ní nalezne mnoho inspirujícího a podnětného pro hlubší a krásnější prožívání křesťanského manželství.

*Vydalo Centrum pro rodinný život, Olomouc,
brož., formát A5, 50 stran, cena 36 Kč*

ŽIVOT – největší umělecké dílo

Ladislav Kubíček

Existuje řada vědecky i umělecky fundovaných knih, pojednávajících o životě, o jeho krásách, o jeho složitosti a účelnosti. Na ty také odkazují toho, kdo by měl zájem o přesnější poznatky. Pořád však mám dojem, že chybí nějaký souhrnný závěr, důsledek – jak na tyto poznatky byli nuceni reagovat velikáni vědy a umění: padnout na kolena, žasnout, třeba i do extáze upadnout, vyzpívat Magnificat: Velebí má duše Hospodina!...

Znovu sděluji, že těchto pár myšlenek není určeno pro odborníky všeho druhu – tím méně pro profesionální kritiky, ale jen pro prosté čtenáře, kteří ještě nemají srdce obrostlé tukem a zamrzlé technikou, kteří tuší v životě cosi úžasného. (Z úvodu autora)

*Vydalo nakladatelství Maticy cyrilometodějské s. r. o.,
brož., formát A5, 94 stran, cena 45 Kč*

**Piaceno prevodem
706 035**

Novinové výtahy

Odesílatel:

Matica cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1